

Oázis

A Magyar Schönstatt Család és Ifjúság lapja

Korszerű szentek

Fiú, tarts ki!
Uram, hogy lássak!
Hogyan kellene szeretnünk
Körülményektől függetlenül
Külön megállapodásom az Atyával

2014/2

A körülményektől függetlenül

Ez a tavasz különösen nehéz időszak volt az életünkben. Férjem munkahelyén április elejére került egy olyan monumentális munka leadásának határideje, aminek sikeressége az egész cég fennmaradásának kulcsa volt. Érthető volt tehát az elvárás, hogy az alkalmazottak kitegyenek magukért, és a normál munkaidőnél többet dolgozzanak, hogy minden rendben legyen a kitűzött időpontra.

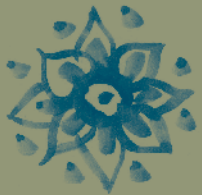
Már februárban éreztük az áprilisi hátridő hatását. A férjem egyre később járt haza, és sokszor még itthon is folytatta félbeszakadt feladatát. Április közeledtével egyre kevesebb időnk maradt egymásra, amit ugyan próbáltam türelemmel viselni, de nem mindig sikerült. Talán ennek is volt köszönhető, hogy pont a nagy hajrá idejére lebetegedtem, félárbocon próbáltam navigálni nem éppen kis családjunkat. A fizikai elesettség miatt végképp nagyon egyedül éreztem magam, s mikor egyik nap a férjem éjjel ért haza, úgy, hogy nem is szólt róla, kifakadt belőlem ennek a nehéz időszaknak a keserősége. Persze kiderült, azért nem telefonált, hogy későn jön, mert mindig azt hitte, hogy mindjárt szabadul. Rá kellett jönnünk, mennyire más kettőnk szeretetnyelve. Ő közelséget él meg, akkor is, ha tőlünk távol, egész nap értünk dolgozik, számomra ez a távolság és magány élményét hozza. Nem éreztem magamat szeretve.

Az én fáradt férjem végighallgatta a sok szomorúságomat és megértett en-

gem. Onnantól kezdve megváltozott minden. A nap számtalan pontján összekapcsolódtunk, hol egy kedves sms érkezett, hol egy telefon vagy e-mail. És bármilyen későn is ért haza, mindig megkaptam akkor a teljes figyelmemet, érezhettem szerelmét. A munkahelyi helyzet ugyan tovább fokozódott (mert már hétfőgén is be kellett menni), fizikailag alig találkoztunk, mégis mi ott voltunk egymás számára, jelen voltunk egymás életében. Megtapasztaltuk, hogy milyen találékony tud lenni a szeretet, hogy nem számít neki se tér, se idő. A kapcsolatunknak nem kell függenie a körülményektől, hanem mi alakíthatjuk, akár az adottságok ellenére is. S mikorra végre valahára elkészült a munka, a házasságunk már újból megerősödött. Azóta is nagy öröm erre gondolnom.

Köszönjük!

Az új vezetőség

Tartalom

Örömvadászat	3	Gólyahír	55
Esszé	5	CSAK	56
Életünkben	9	Fiatalok Oázisa	57
Kentenich atya tanításából	31		
Tilmann atya	33		
Pápara figyelünk	34		
Női rovat	35		
Férfi szemmel	38		
Gyermeknevelde	40		
Kincsesláda	45		
Jubileumi előkészület	46		
Oázis könyha	50		
Van/Nincs boruk!	52		
Gyerekszaj	53		
Hírek	54		

Jelenlegi számunk házigazdája
az **Budapesti Régió** volt,
köszönjük a munkájukat!

Őket a **Soproni Régió** követi.
A következő Oázis központi témája:
Örömvadászat

Lapzárta: **2014. augusztus 15.**

Várjuk a témához kapcsolódó írásaitokat
az oazis@schoenstatt.hu címre!

ISSN 2063-0441

OÁZIS 2014. július, XXIV. évf. 2. (74) szám, a Családok a Csaláért Egyesület (Magyar Schönstatt Családmozgalom) lapja. Megjelenik negyedévenként. Felelős kiadó: az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Kistelek u. 2. Tel.: 06-87/655-014, info@schoenstatt.hu, www.schoenstatt.hu/oazis

- Főszerkesztő: Endrédy Pisti és Orsi
- Készítették: Andai Anikó, Bartal Gergő és Orsi, Bodó Marci és Rita, Csabai Gábor és Márta, Csermák Kálmán és Alice, Csermák Péter, Czigányik Zsolt és Anna, Edöcsény Levente és Márta, Fehér Gábor, Fehér Zoli és Marika, Gamper Alice, Gál Laci és Szilvi, Helbert Gyula, Horváth Zsolt, Vigassy Ildikó, Kaposi Laci, Komáromi Feri és Mari, Komáromi Péter és Marinka, Kovács Filó, Magyarkúti József és Judit, Mészáros Zsuzsa, Oláh Gyöngyvér, Ramocsai Pali és Móni, Sallainé Karikó Éva, Schumicky Ildi, Soós Viktor és Zsuzsi, Török Peti és Orsi, Varga István, Varga Károly, Varga Veró, Vidra Zoli és Rita, Weeber Saci, a jubileumi munkacsoport, közösségünk tagjai.

- Szöveget gondozta: Schumicky Ildikó, Heiszer Erika, Radnai István

- Képszerkesztő: Löw Helga • Grafika: Ozsvári Imri

- Címlapfotó: Varga Móni

- Fotók: közösségünk tagjai

- Tipográfia: Heiszer Csaba és Erika

- Nyomás: ofszetnyomda.hu

Az Oázis évente négyszer jelenik meg. Éves költsége (postaköltséggel) 1500 Ft. A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtjük elő. Kérjük, hogy ezzel az összeggel támogassátok az Egyesület 73200134-10000434 számlaszámát!

Szentté válás házasemberként

MMit kell tennünk, ha házasemberként is – nemcsak mint hívő emberek, hanem formálisan mint házások – szentté akarunk válni? Utat kell mutatnunk a hívő ember számára, hogyan mondjon igent a földi dolgokra, hogyan használja a földi dolgokat, hogyan becsülje a földi dolgokat, és hogyan válhat szentté a földi dolgok által.

Hívő emberként nem arra vagyunk teremtve, hogy elszaladjunk a földi dolgok elől. Sőt, újra kell tanulnunk, hogyan szeressük a földi dolgokat. Szeretni tehát a pénzt és a tulajdont is, az emberi természet szépségét is, vagy a művészetet és a tudományt is. Hiszen közünk kell, hogy legyen a dolgokhoz. Látják, ezért van a katolicizmusban egy olyan sajátos áramlat, amelyhez fogható az egész egyháztörténetben sem találunk. Hogy is néz ki az én világi hivatásom?

A világban élünk. Ha pedig mi, keresztények, nem jól szeretjük magát, a világot, és másoknak nem tanítjuk meg, hogy miként kell a világgal helyesen bánni, akkor mi lesz ennek a következő ménye a katolicizmusra nézve? Látják, ezért is kiáltjuk: világi apostolkodást!

Kétségtelenül, hamarosan mindenki lelkesedik majd: „világi apostolkodást! – Én máris megyek!” – De mit tegyünk? – Osszuk meg gondolatainkat többször egymással, és szeressük a Szűzanyát! – Mindez helyes, azonban nem fejezi ki a dolog lényegét. Nekünk a létünkkel

kell fölmutatnunk, miként lehet a világot úgy szeretni a technika és a gazdaság összes vívmányaival együtt, hogy ezen dolgok által a Jóistenhez juthassunk. Érzik-e az ebben rejlő feladat nagyságát?

És hogy fest mindez a házasságunk területén? Itt megint különbséget kell tennünk a házasság mint házasság és a család mint család között.

Igen, ami a családot illeti, milyen gyakran fordult elő, hogy vallásos emberek így nyilatkoztak: Mire jó ez a sok nyűglődés a családban?! Mennyi terhes dolog, ami az időt rabolja: még imádkozásra sem jut időnk! Tegyük hát félre ezeket! Bizony én csak a legszükségesebbet fogom elvégezni, hiszen a lelkemet kell megmentenem!

Avagy milyen gyakori, még asszonyoknál is, hogy erős belső elhivatottságból beszédeket tartanak, és mindenütt szervezkednek, mialatt otthonuk – te jó ég! – csupa por és piszok. És szegény férjüket böjtölni tanítják. Kedvenc ételéről tanuljon meg lemondani! És a gyerekek? Nincs időm a gyerekeimre, mert előadásokat kell tartanom, mert menem kell szervezni...

Értik, hogy mit akarok mondani? Nagyon keményen fogalmazok, igaz? No, nem azt akarom mondani, hogy ez mindenütt így van. De hányan vannak, akik még ennél is rosszabbul élik a házasságukat. Vagy ha a férj azt mondja: Én, én, én – én vagyok a férfi, én viselem a nadrágot! És mi az én dolgom? Természetesen előteremttem a pénzt. De egyéb-

ként... nekem is megvannak a feladataim az egyházban és a társadalomban.

Igen, mindez igaz, tényleg vannak ilyen feladataim. Ámde a legfontosabb feladataim egyike: helyt kell állnom a családban. Mit jelent ez? Feleséggel együtt nekem is részt kell vennem a gyerekek nevelésében. Tehát nem mondom azt, hogy fáradt vagyok, a nevetlen kölykök meg hagyjanak engem nyugton. Ez megint egy másik szélsőség. Az egyik folyton menni akar: részt kell venni a közéletben. Persze neki is igaza van. Ezért nehéz a helyes középutat megtalálni. Nem szabad megfélemlítenem arról – miután a létezés objektív rendjében egy családot kell vezetnem –, hogy legfőbb apostoli hivatásom a családomhoz kötődik. Tehát az egyik folyton eljár a családból, a másik a nyugalomát félti. Rendben van, nekem is jár az a nyugalom, amit megszolgáltam. Mindez igaz, de nem szabad elfelejtenem, hogy a fő felelősségem itt van.

Ha nagyjából teljessé, szentté akarok válni, akkor a világi hivatásom azt követeli tőlem, mint családapától, hogy első sorban a családomért álljak helyt.

Ugyanez érvényes – és most engedjék meg, hogy erről beszéljek – a nemi életre is. Tehát nem csupán a családi életre, hanem kifejezetten ránk, férjre és feleségre, egymással való nemi kapcsolatainkra is. Nem szabad, hogy ez csak valamiféle „ráadás” legyen. Nem, ez a létemhez tartozik, a létezésem lényegéhez. Tehát nem mond-

hatom azt, hogy melleleg legyünk házastársak is, éljünk nemi életet is.

Nézzék, éppen a házaseletnek, a nemi életnek kell Istenhez vezetni minket. Tehát a házastársi egyesülés aktusa se lehet amolyan mellékes dolog, mert ez az Istenhez vezető utunk.

Értsék meg, hogy ez egy sajátos világi vallásosság, mindenekelőtt sajátos házastársi és családi vallásosság.

Lássuk és halljuk csak az Üdvözítőtől, hogy ő nemcsak a családi életet, hanem magát a nemi életet is megszentelte. Hiszen az Üdvözítő ezt különösen előtérbe állította a tegnapi evangéliumban (kánai menyegző).

A házaselet nem lehet egy „kaloda” a számomra. A család nem szentség, de a házasság igen. Tehát meg kell tanulnom saját házaseletemet arra használni, hogy általa közelebb kerüljek Istenhez.

Most hadd kérdezzem meg, mit is értünk tulajdonképpen a házasság célja és értelme alatt! Mi az indítéka, célja a házasságnak, tehát nem a családnak. Most tegyük félre a családot. Igen, el kell gondolkodniuk végre, hogy mit is tudunk erről tulajdonképpen. Mit tanultunk korábban?

Képesek vagyunk-e rá, hogy ezt a mai életünk kérdéseinek középpontjába állítsuk? Tudják, ezt mindenkor így mondták: a házasságnak, tehát a nemi életnek, hármasként van célja:

- először: gyermekek nemzése és felnevelése, aztán
- másodsor: kölcsönös támasz, végül

Próbáljuk ki még egyszer újra, hogyan kellene szeretnünk tulajdonképpen.

– harmadszor: az érzékiség csillapítása.

Ha Önök egy kicsit szemügyre veszik korunkat, gondolják csak végig, milyen jelenségek léteznek a házassággal összefüggésben. Ezúttal tekintsenek el a családtól. Itt van mindjárt a „próbaházasság”. Egy-máshoz illünk-e vajon? Ha nem, akkor vége az elképzelésnek. Vagy ott a válás – hiszen Önök jobban tudják, mint én, mennyi válás történik. Azután a születésszabályozás. Mit is jelent mindez? Mi a helyzet tulajdonképpen a katolikus házassággal? Mi a tartalma? Én úgy vélem, a mai gondok tükrében különösen azt kellene előtérbe állítanunk, amit második célként említettem: a kölcsönös segítségnyújtást. Vagy jobb, ha így mondom: a házasság a lehető legmélyebb, legtartósabb szeretet- és életközösség, mindenekelőtt szeretetközösség.

Tegyük fel például, hogy terméketlenek vagyunk – nem születik gyermekünk. Mi marad nekünk? A házasság szeretetközössége. Méghozzá egy tartós szeretetközösség. Természetesen megmarad a másik cél is, az érzékiség csillapítása. A katolikusok ezen a téren is gyakran úgy érzik: az érzékiség kielégítése afféle megalkuvás. Látják, ez már megint a természetes értékek megvetése, vagy félelem a természetes értékekkel való visszaéléstől. Pedig a nemi kielégülésben érték van. És ehhez a házasság révén meg is adjuk a jogot egymásnak. Mindnyájunknak meg kell tanulnunk újfajta módon látni ezeket a dolgokat.

Most fölvettem egy sereg problémát. És hol a válasz? Mint tudják, az ember

egyrészt képmása a háromszemélyű Istennek, másrészt Isten terve szerint a két nemnek ki kell egészítenie egymást.

Ez az a két gondolat, amelyeket aprólékosan ki kell fejtenünk, hogy jobban megértsük, milyen összefüggésben kell szeretetközösséggé lennünk; hogy mi az értelme a nemi egyesülésnek; hogy mi az értelme a férfi és nő, mint a háromszemélyű Isten képmása nemi életének.

Amint tudják, Isten három személy és egy Isten. Nálunk is hasonló a dolog: a házasságban meg kell őriznem az egyéniséget, és ugyanakkor egy testté kell válnom a házastársammal. Mármost mit jelentsen ez? A házastársi egyesülésben az egyéniséggel is tördőnm kell.

Szentek karnyújtásnyira

Például nő vagyok, férjnél vagyok, és szentté akarok válni. És tudom, hogy a férjem olyan szívesen lát mondjuk ezzel a hajjal vagy abban a ruhában. De hát én szentté akarok válni! Én a lehető legegyszerűbb szeretnék lenni! És a férjem? Bánom is én! Hiszen nem is akarom, hogy kedveljen. Én csupán arra vágyom, hogy a Jóisten kedveljen. Törődöm is a férjemmel! Így gondolkodtak erről korábban.

Látják mennyire hibás mindez? Mert az is a feleség szentségéhez tartozik, hogy a férje kedvére szépítkezzék. Természetes, hogy nem bűnös dolog, hanem egyszerűen szükséges ahhoz, hogy megnyerjem a tetszését. A férj pedig viselje úgy magát, hogy a felesége kedvét lelje benne.

Értik, hogy mit akarok mondani? Ha mi a háromszemélyű Isten képmásai vagyunk, akkor a házasságban sem adhatjuk fel az egyéniségünket. A lehető legszebb arcunkat kell mutatnunk a házastársunknak.

És hogy a házastársi egyesülés ne csak egy állatias cselekvés legyen, nekünk férjként és feleségként – bármennyire is megöregedtünk eközben – ezt a szerelmet újra és újra ápolnunk kell.

És itt jön egy másik védőrendszer: a szellemi szeretet. Meglátom a feleségemben a szellemi értékeket is. Hiszen lehet, hogy ő nagyon okos. Nem is tudom, milyen ő, milyen szellemi értékei vannak! Ezeket is észre szabad vennem! És mennyire büszke vagyok, hogy milyen jófejű férjem van, hogy olyan talpraesett! Értik ezt? Gondolják csak végig!

De most következik a szeretet legfelső foka, a természetfölötti szeretet. Tudják, a feleség iránti szeretetnek természetfölöttinek is kell lennie. Mert miért kell szeretnem a feleségemet? Mert ő – a teste is – a háromszemélyű Isten lakhelye. És az ő személyisége Istentől való. Mindezt becsülnöm és védelmeznem kell.

Látják, ez a házastársi hivatás, hogy a szeretet mindezen formáit egybeköszem. Arról kell gondoskodnunk, hogy mint férj és feleség testi, érzelmi, szellemi és természetfölötti szerelemmel szeressük egymást.

Most kérjük a Szűzanyát, gyűjtsen egy kis világosságot bennünk, hogy mindezt jobban megértsük. Úgy gondolom, hogy már egyáltalán nem vagyunk gyerekek. Az első szerelem már régen tovatűnt. Próbáljuk ki még egyszer újra, hogyan is kellene szeretnünk tulajdonképpen.

(Küldetésünk titkai 13., szerkesztett változat)

Ismerek egy asszonyt, akinek ugyanaz a munkája, mint a férjének, mindketten tanárok. Egyértelműen tehetségesebb házastársánál. Emellett ő vezeti a háztartást, gondozza gyermekeiket, segít másoknak, ahol csak tud. A férj a gőg megtestesítője: temérdek feladatára hivatkozva sokat van távol az otthonától vagy bezárkózik dolgozószobájába, hogy ne zavarja senki. Gyermekei szomjaznak a vele való beszélgetést, együtt töltött időt. Felesége vágyva vágyik a társra házasságában és a szakmájában is, de szó nélkül kiszolgálja mindenben a férjét. Előtte nem beszélhet sikereiről, mert felidegesíti vele házastársát. A férfi gyakran lesz beteg: ilyenkor ápolni kell őt, és egészségi állapota miatt (amire nem találni diagnózist) nem tud hivatásában brillírozni. Felesége ezt alázattal és őszinte aggodalommal fogadja, elutasít minden találgatást, miszerint csupán betegségbe menekül férje a gyengébb képesség, akarat elől.

Igen, az asszony erős nő. Biztosan nehéz lehet mellette erős férfinak lenni, de számomra csendes szenvedése, alázatos hűsége példaértékű. Én azt hiszem, már megőrültem volna egy ilyen házastárs mellett. Szentként tiszteltem ezt az asszonyt.

Ismerek egy férjet is, akinek felesége igen nehéz természet. Házsártos, lusta, elégedetlen, pletykás, még csak nem is szép. Én már a hangszínétől is feszült leszek. A férfi azonban őszintén szereti, kitartó és derűs társa ennek az asszony-

nak. Jókat nevet a felszínességen, megszüri a panaszokat, s ha kell, vigasztal. Hűsége számomra őt is az élő szentek sorába emeli.

Ismerek egy édesanyát, akinek igen sok gyermeke van. Van köztük már majdnem felnőtt és kicsi is. Egészséges is, beteg is. Teljesen leforráz, mikor látom, milyen türelemmel hallgatja meg a kamaszok panaszkodását, az ovisok nyafogását, miközben szoptatja a legkisebbet, és lábával ringatja a járnai nem tudó, fejlesztésre szoruló nagyobbacskát. Hálás minden percért, amit csendes olvasással vagy imádsággal tölthet, és úgy fogadja munkából hazatérő férjét, mint ha egész nap más dolga nem lett volna, mint Őt várni. Jelen van számára panasz nélkül. Nem vágyik szakmai sikerekre, csak családjá boldogságára. Teljesen a Szűzanyára tudja bízni a feladatait. A nehézséget alázattal fogadja, és tényleg vidáman él. Két lábbal áll a földön, és nem tesz mást, mint az életet szolgálja. Ő egy szent.

Ismerek egy tanárnőt, akinek kétszer annyi lett a feladata az új rendszerben, mint korábban. Fizetése csupán párezer forinttal emelkedett, és harmincéves tapasztalata, számos diplomája és szakmai továbbképzése mellett most neki is bizonyítania kell mindent, amiről korábban már többször is számot adott. Teszi ezt panasz és keserűség nélkül. Megteszik ezt a kollégái helyette is – mondja. Bízik és tanít tovább fáradtan, de szeretettel, derűvel. Ő a pedagógusok élő szentje.

Én is feleség, anya és pedagógus vagyok. Igen sokszor fáradt és házsártos. Sokszor a saját hangszínemtől is ideges leszek, mikor a gyerekeimmel harcolok, hogy rakjanak rendet, tanuljanak, ne veszekedjenek egymással, ne panaszkodjanak folyton, mert jó dolguk van. Utána pedig kesergék férjemnek, hogy milyen nehéz nekem.

De ha ezek a körülöttem élő szentek eszembe jutnak, kigyullad a fény sötét gondolataim között, és nagy-nagy hálával gondolok rájuk. Közös jellemzőjük, hogy nem panaszkodnak és boldogok. Nem azért szentek, mert szenvednek, hanem mert itt élnek – ahol én is – és nagyon közel vannak Istenhez! Ettől pedig derűsek és tiszta szívűek. Csak követni kell fényüket és én is megvilágosodom.

Modern szentek

A modern kornak új, korszerű szentekre van szüksége. Olyan vonzó példaképekre, akikben mintegy megtalálhatja saját vágyainak beteljesedését.

(Kentenich atya)

Kiskorom óta figyelem az embereket. Annak idején hallgatóztam, amikor a szüleimnél vendégek voltak. Különösen édesapám beszélgetéseit hallgattam szívesen. Eredeti gondolatait, amelyek nagy tapasztalatból, sok szenvedésből, mély hitből és emberismeretből fakadtak, és bármennyire kiforrottak voltak is, többször volt úgy, hogy beszélgetőtársa érveit befogadta és elfogadta. Minden emberi szóra érzékenyen odafigyeltem, és mindegyik után megszólalt

bennem egy hang: én ilyen szeretnék lenni, vagy én nem szeretnék ilyen lenni. Később kamaszkorom óta – amióta elkezdtem olvasni – ez a kör kitért a regényekben szereplő alakok felé. Én ilyen szeretnék lenni, én ilyen nem szeretnék lenni.

Ezek a vonzódások soha nem a gazdagsággal, a sikerességgel voltak kapcsolatban, a taszítások pedig nem a szegénységgel, a kudarcokkal.

6–20 év közötti gyerekek, diákok között dolgozom régóta. Látom, hogy náluk is megvan ez a vonzódás, taszítás. Akire azt mondják, hogy jó fej, az azt jelenti, hogy ilyen szeretnék lenni én is. Voltak csendes, visszahúzódó, szerény tanárok, akikért lelkesedtek a diákok, és

voltak harsány, cigánykerekező tanárok, akiktől menekültek.

Így van ez saját gyermekeinknél is, amikor hazajönnek, és egyszerűen lelkesen mesélnek valakiről: ilyen szeretnék lenni.

Így hát egyre inkább azokat az embereket figyeltem, akik úgymond szent, krisztusi életet éltek. Később már odáig is eljutottam, hogy azoktól az emberektől is tudtam tanulni, akik ugyan maguk nem éltek szent életet, de a Szentlélek általuk is mondott olyan dolgokat, amik arra utaltak, miként lehet szent életet élni.

Első példaképeim édesapám volt. Mikor két évig kórházban lábadozott, feküdt mellette egy zsidó rabbi. Minden nap többen is jöttek hozzá segítségért, tanácsért. Magas rangú és egyszerű emberek. Mindenkinek segített. Volt, akinek pénzt adott, volt, akit összehozott valakivel, elküldött egy barátjához, volt, akinek tanácsot adott. És akkor édesapám azt mondta: én is ilyen ember szeretnék lenni. Azóta is látom, ha hazamegyek (bár édesapám már meghalt), azoknak a rokkant, beteg embereknek – főleg gyerekeknek – a képét, akiknek segített, egy kis pénzt átutalt szerény nyugdíjából. Örömmel beszélgettem a munkásokkal, az egyszerű emberekkel, de amikor egyházi körökben mozogtam, odamentek hozzám püspökök is, hogy szót váltsanak vele. Befogadott Szerbiából jövő menekülteket a háború alatt. Amikor vidéki templomi ünnepünkön egy püspök celebrálta az ünnepi szentmisét, édesapám az egyik padosorban ült. A kivonulásnál a püspök meglátván édesapámat, kilépett az ünnepi menetből, és odaszólt neki,

hogy a mise végén találkozni szeretne velem. Volt úgy, hogy a nálunk alkalmi munkát kapó éhes, bűdös cigány ebédelt velünk. A modern szent szívében: házában, asztalánál, ágyában mindenki helyet kap.

Példaképeim különösen azok az emberek, akik általában jókedvűek, szépek látják a világot, jónak az embereket. Természetesen mindenkiben van jó és rossz egyaránt. Ezeket az embereket aranyásónak nevezném el (schönstatti terminológia). Nem törődnek a másik hibáival, gyengeségeivel, bűneivel. Mint az aranyásó: a felszínen lévő koszt, szemetet félredobják, és csak az aranyat keresik, annak örülnek. Így számukra az egész világ lassan széppé változik, az emberek pedig jóvá, aranyossá. Talán már nem is hallják, érzik a rosszat. Olyan aranyos UV szemüvegük van, ami nem enged át a káros sugarakat, csak a tiszta, szép és jó dolgokat. Így maguk is tisztává, széppé, jóvá válnak.

Mélyen megragadott és dolgozik bennem Tilmann atyának az a mondása, hogy a modern szentek az apró tűszúrások szentjei. Míg az első keresztényeket lándzsával ölték meg, vagy oroszlánok szaggatták szét, addig a mai keresztényeknek a szoroson mellettük élőktől kapott apró sértéseket, szenvedéseket kell nagylelkűen elviselniük. Ez nehéz. Erre készülni kell. Mélyen elmerülni Krisztus szenvedésének szemlélésében, és abból erőt meríteni. Ehhez edzeni kell. Nem azonnal kirázni a cipőnkbe került kavicsot, hanem minél tovább bent tartani. Minden étkezéskor figyelni arra, hogy valamiről lemondjak. Beszélgetést kezdeményezni azzal az emberrel, aki kellemet-

len a számomra. Folyamatosan edzésben tartani magamat saját magam kereste tuskékkal, hogy amikor váratlanul jön, akkor azt is nyugalommal fogadjam. Talán emlékeztek a Nyomorultak című filmnek arra a részletére, amikor Jean Valjeant fenyegetik a banditák, és egy tüzes piszkafával akarják kínozni. Ő kikapja az izzó vasat, felhúzza az ingujját és belesüti a saját karjába. Azt mondja: „Ti azt képzelitek, hogy így beszédre kényszeríthettek engem? Ide nézzetek (belesüti karjába az izzó piszkavasat). Gyávák vagytok báránykáim. Engem így nem lehet leteríteni. Aki ettől nem ijed meg, álljon ki velem. Bitangok vagytok, de gyávák mint a nyúl.” Ha eddzig magunkat, kisebb-nagyobb szenvedést okozunk magunknak, akkor nem fogunk megijedni, hanem lesz erőnk szembeállni a gonosz gyáva mesterkedése ellen, aki éket akar verni Isten és én között, a házastársam között és között, a gyerekeim között és között, munkatársaim között és között, a szomszédaim között és között... Van egy nagy gond, amitől minden szent szenvedett: ha edzünk, egyre nagyobb nehézségeket, kísértéseket, megaláztatásokat kapunk az életünkbe. Egyre több túsúrászt kell nyugodtan elviselnünk. Akkor is, ha az előző túsúrás még fáj, és a következőt a fájós helyre kapjuk. Magyarán: ha valakitől fájdalmat kapunk, és még fel sem dolgoztuk, még nagyon fáj a seb, és a következőt ugyanarra a helyre kapjuk. És akkor is nyugodtak maradunk, mert az Urat szemléljük a kereszten.

A modern szent életében az apró túsúrások néha teherautó képében jönnek. Akkor olyanok leszünk, mint egy madár-

toll. Átmegy rajtunk a teherautó, és újból felszállunk. Aki olyan mint egy gyönyörű porcelán, az első koccanásnál széttörik.

A modern szentnek nem angyal a házastársa. És éppen azért szent, mert az ő túsúrásait is ajándéknak veszi, és nemcsak szenved, hanem még jobban szeret, még nagyobb bedobással akar örömet okozni neki igaz lendülettel. Mindig felnéztem, csodáltam azokat a házastársakat, akik nemcsak békés nyusziként vették a társuk hibáit, bűneit, hanem szinte örömmel, és azokra jókedvűen tudtak reagálni. Az a párhuzam van előttem, hogy Jézus is mekkora örömmel szólt oda Zakeusnak a fügefán, hogy szinte örült, amikor ezt a csaló disznót meglátta, és örömmel mondta neki, hogy vele szeretne vacsorázni. Meg aztán az áruló, hűtlen Péterrel is milyen szeretettel volt a feltámadása után is. János apostolt könnyű volt szeretni. De három éven keresztül a csaló Júdást, a rómaiak kuplerájában fetregő Magdolnát, az értetlenkedő apostolokat már nehezen. De ő megtette. A modern szent társa bármit tehet – ő mindig mellette marad, és derűsen szereti.

A modern szentek elég bűnösök. A hibáikról azonban Isten és ember előtt nyíltan beszélnek. Azaz az emberek előtt nem akarnak jobbnak látszani, mint amik. Isten előtt meg aztán pláne nem. Gyakran mennek ezért gyönni, mert valóban bántják őket a bűneik. Erőt kapunk ezektől az emberektől, akik nem színészkednek, természetesen és alázattal látják hibáikat. Jó mellettük lennünk nekünk, akik kicsit színházat játszunk, mert igazából mi is arra vágyó-
dunk, hogy a paradicsomi, áttetsző, de

már elmúlt állapotban legyünk, illetve a majdani paradicsomi, az Isten Országának szeretetközösségében mindenkivel együtt, úgy, ahogy vagyunk. Ő tehát éppen abban nagy, hogy **hisz** Isten lényegében, a megbocsátásában, abban, hogy Nála mindig lehet újrakezdeni. És éppen emiatt nem ideges az erőfeszítései ellenére elkövetett bűnei miatt. „Megízleljük Krisztus halálszenvedését: amit rosszul tettünk, az fájdalmat okoz; megbánjuk, és Isten irgalmának tengerébe tesszük.” (Kentenich atya)

A modern szent végül minden lehetséges alkalmat felhasznál az Úrral való bensőséges kapcsolatra. Szinte az ő jelenlétében él. Ezt úgy teszi, hogy mindenki és minden Őrá irányítja. Az emberekért, a jó és a rossz dolgokért, a tárgyakért, mindenért hálás, és mindenből az Úr üzenetét hallja. Ezáltal nagy szabadságra tesz szert, és a fenti tulajdonságok, szempontok mellett, és azokon túl még sok más olyan tulajdonsággal rendelkezik, amelyek a hitetleneknek bosszúságot, hívóknak örömet, erőt sugároznak.

Korszerű szentek – két nagymama

Azonnal egy-egy nagymamánk jutott eszünkbe, amikor a kérés megérkezett hozzánk, hogy az Óázis következő számához cikket gyűjtenek korszerű szentekről.

Két Margit néni – két dédi. Mindketten a XX. sz. első negyedében születtek, mindketten elköltöztek már, de hisszük, hogy mindketten a Mennysorszámban vannak – tehát szentek.

Mindkettőjükkel kapcsolatban leginkább arra emlékszünk, hogy vidámak voltak, és akkor is megőrizték mosolygós tekintetüket, amikor a nehézségeikről meséltek. A II. világháború alatt és után kellett helytállniuk, a múltot nem keseregtek, hanem a szépségekre emlékeztek. Nagy hitük volt, tették a dolgukat, másokért éltek, másokkal törődtek.

Csak egy-egy példa: Az ötvenes években a Dunántúlon élő családnak – közismert vallásossága miatt – az általános iskolát kitűnő bizonyítvánnyal végző

egyik gyermekét nem vették fel középiskolába. A másik nagymama Budapest ostroma után, a sérült házuk tetejét ma-

ga javította meg, mert nem volt férfi otthon a családban.

Köreinkben sokszor kerül szóba a korszellem kifejezés azzal a kiegészítéssel, hogy a hitben való megmaradáshoz a korszellemmel szemben kell haladni. Mindketten példát mutattak a korszellemnek való ellentmondásra, de ha rájuk gondolunk, akkor nem a tagadás jut eszünkbe, hanem csendes példamutatásuk. Hit által vezérelt tudatos életvezetésük ma is példakép számunkra. Ma, a fogyasztói társadalom gyermekeiként nekünk is szükségünk lenne olyan derűs tisztánlátásra, mint amivel ők rendelkeztek.

...de miért voltak korszerűek?

Ma fontosnak tartjuk, hogy gyermekeink idegen nyelveket tanuljanak.

A kis hitvallók

Amikor huszonnyolc éve unokaöcsém (negyedik gyereként) megszületett, az orvosok azt közölték a nővéremmel, hogy van egy „mongol idióta” gyereke. Testvérem teljesen összetört, nehezen tudta feldolgozni, nem is csak a gyerek sérülését, hanem főleg az orvos ridegségét. A kisfiú megszületett, s ők nagy odaadással nevelték, szerették. Unokaöcsém azóta már felnőtt, és a sok gyerek között ő a család szíve. Igazi gyerek, olyan, akiké a Mennyei országa. Tavaly nálunk nyaralt egy hetet. A kártyajátékokban, a pingponghoz mindig neki „kell” győzni, mivel egy hatalmas nagy gyerek. Mindig vidám volt, csak amikor megtudta, hogy bátyjává kisbabája elment,

Emlékszem, hogy nagymamám vasalás vagy főzés közben a bécsi rádiót hallgatta, hogy a rendszerváltás előtti egyoldalú tömegtájékoztatást ellensúlyozza. Rengevetet olvasott, tájékozott volt a nagyvilág dolgaiban, pedig egy kis faluban élt.

A másik Margit néni fiatal korában tornászbajnok volt, utána testnevelés és matematika tanárként dolgozott. Negyven éves korában egy betegség támadta meg az ízületeit, azok fokozatosan elsovadtak, és a korábban örökmozgó Margit néni mozgásában erősen korlátozott lett. Acélerős akarateréjének köszönhetően még 80 éves kora fölött is naponta tornázott a maga módján, akár a kórházi ágyon ülte is! Hegyeket mozdíthatnánk, ha ennek a kitartásnak csak töredékét magunkévá tennénk!

akkor lett nagyon szomorú. Néhány percig teljesen csöndben imádkozott. Érezni lehetett, milyen közeli kapcsolatban van Jézussal. Sokkal inkább, mint ahogy mi vagyunk, annál sokkal közelebbi, bensőségesebb a kapcsolata Vele. Ez a közelség akkor is tapasztalható, amikor ministrál. Olyan összeszedett, hogy látszik, igazán tudja, kinek szolgál. Hány és hány ilyen szent jár közöttünk, akikre úgy nézünk, hogy szegény, fogyatékkal élő emberek! Pedig mi lenne nélkülük? Mi lenne belőlünk nélkülük? Ők csak szeretni tudnak, és magukat adni. Teljesen, álarc nélkül, mindenestül.

Korunk szentjei, korszerű szentek

Mikor megláttam, hogy mi lesz a következő Oázis témája, megindultak a gondolataim... Mi az, hogy szent? Mitől (lesz) az valami? Ismerem én olyat? Aztán eszembe jutott három-négy, számomra nagyon kedves ember. Azok, akiknek köszönhetem, hogy rátaláltam Krisztusra, és megmaradtam a hit ösvényein. Akiktől feltétel nélküli szeretet kaptam, vagy tanultam és már „hazamentek”. Aztán, mivel a lustaság nagy úr, félre is tettem jó időre a témát. Egészen tegnapig.

Az elmúlt években sokat gondolkodtam azon, mi is az én személyes eszményem. Az ifjúkori álmokon és az élet delén túl már nem olyan egyszerű erre rájönni. Éveken át forgattam magamban ezt a kérdést. Voltak ötleteim, gondolataim, de csak nem tudtam igazán formába önteni, megragadni, egészen addig, mígnem tegnap valakinek beszélni akartam egyik kedvenc költőmről. Rákerestem az interneten, és a Gondviselés szinte elsőnek hozta elé a következő verset. Azt a verset, ami ifjúkorom szívét megragadta, és most úgy érzem: végre! Visszatekintve életemre, úgy tűnik, próbáltam eddig is eszerint élni :-)

Szent-Gály Kata
Só és világosság
Máté 5,13–16

*Csak egy parányi mécsessé lenni,
mely bevilágít egy szobát.
Csak egy szál deszka-hiddá lenni,*

*mely szakadékot ível át.
Csak egy kanálka mézzé lenni,
legyen az élet édesebb.
Csak egy segítő kézzé lenni,
mely teszi azt, amit lehet.*

Most újra megpihenek ezekben a gondolatokban. Ilyen egyszerű szeretni, ilyen egyszerű (is) lehet a szentté válás útja. Ki mondja ezek után azt, hogy Isten nem tud szólni hozzánk a modern világ eszközein keresztül? Hálából erőt vettem magamon, és a számítógép elé ültem. Szeretném egy picit fénybe helyezni azt az asszonyt, aki ezeket a sorokat írta. Egy hatgyermekes családanyát, tanárnót és költőt, aki 59 éven át hűséges feleség volt, **Szent-Gály Katát** (1916–2000). Bár csak verseiből, meséiből ismerem őt, gondolatai mégis meghatározták életemet, kereszténységem fejlődését, és a mai napig sokszor hatással vannak rám. Talán ez lehetett Szent-Gály Kata személyes eszménye:

*„Egészet adni – sohase felet.
Vállalni mindent – bármit is jelent.
Egészet adni – mindent, ami van,
ami csak vagyok – maradéktalan”.*
(Krisztus követése)

Megtérésem után, amikor szerettem volna „számon kérni” embereket, ezt olvastam tőle: „*Ne ítélj el testvéreidet, ha igényük sincs Isten után, inkább te légy hálás, hogy megtaláltad az élet értelmét.*” Aztán az imádságról: „*Mennyi időt fordítasz egy világnyelv elsajátítására? Isten*

országának a nyelve az imádság – életkérdés, hogy megtanuld. Van-e már róla annyi áttekintésed, mint az orosz, angol, vagy német nyelvtanról?...” (Manapság talán írhatnánk úgy is, hogy „mennyit tudsz az informatika nyelvéről”? Tudsz annyit Istenéről is? Számomra össze-szeng ez a gondolat Kentenich atyával is: a szív és a tudományok nyelvéről: „Tart-hatatlan állapot, hogy amíg különböző idegen nyelveken már tudunk beszélni, addig a szívünk nyelvének az ismeretében és megértésében utolsó kontárok vagyunk.”

Ha valakinek kedves sorokat szeretnék írni, először az ő kötetei után nyúlok, mert úgy érzem, élnek, élém élt valami nagyszerűt. Nehéz ezt szavakba foglalni, de legtöbbször megtalálom azt a gondolatot, amit személyre szólóan adhatok. Ha bánatos vagyok vagy elveszítem a kedvem, ha túl nehéznek érzem a sorsom, akkor elég csak belelapozni kötetéibe. Az is meg-hat, hogy az ő egyik, nehezen megszerezhető kö-tete volt, férjem nagymamájának első ajándéka számomra. Még csak jegyesek voltunk, és megtudta, hogy mennyire kedvelem. Sorai segítenek abban, hogy egyszerűbben lássam az életet, amikor már kezdem túlbonyolítani a dolgokat.

Amikor kicsik voltak a gyerekeim, a Gondviselés élém hozta meséit. A Kicsi Jézus vándorútja sokáig volt karácsony esti olvasmányunk. A családi szeretetről, gyerekek közötti békéről; arról a családról, ahová szívesen érkezik Jézus. Most Nagyöjtben a Keresztútját el-mélkedtük végig. És még mindig meny-nyire modernnek a gondolatai! Csak egy példa:

1. JÉZUST HALÁLRA ÍTÉLIK

*Testvérek,
mint a földalatti mozgólépcsőjén a mélyből
érkezők,
úgy haladunk az Úr ítélőszéke felé:
néha egészen sűrű, tömött sorokban állunk,
máskor vannak üresebb lépcsőfokok is,
– de valamennyien rajta vagyunk
az Idő mozgólépcsőjén
és valamennyien az Úr elé jutunk hamar...*

*Testvérek, osztályrészünk,
hogy bolondnak mondjanak a hűségért,
mellyel kitartunk egymás mellett,
hogy megszóljanak a gyermekért,
melyet nehézségek árán is vállalunk,
hogy megbotránkozzanak a szereteten,
melyből nem akarunk senkit sem kizárni.*

Nagyon szeretem azt a lényeglátását is, ahogy egy-egy szent életét, karizmáját, egyetlen mondatban összefoglalja. Például: *Bosco Szent Jánosnál: „A túl közelre ültetett fák elsatnyulnak, sőt egymástól elhajlók lesznek. – Tiszteljük szereteteink egyéniségét, és biztosítsuk számukra azt az életteret, mely szükséges a fejlődésükhöz.”* „Ne félj, ha Isten keresztülhúzza terveidet: csak a tiedet húzza keresztül, de nem az övét.” Vagy egy másik gondolat: *„Az ért-hetetlenség kulcsa Isten kezében van, ő csak a mennyországát adta át Szent Péternek.”*

Ó, milyen sokszor bátorítottak ezek a sorok nehézségek idején, amikor minden elveszni látszott!

Személyesen Szent-Gály Katát nem, csak egyik gyermekét ismertem. (Más a nevük.) Sajnos, amikor kiderült, hogy ő az édesanyja, már nem volt alkalom a további ismerkedésre. Dr. Lékai László írt előszót egyik könyvéhez 1994-ben:

„A napi gondok és örömök közepette a feleség és édesanya „műtermében”, a konyhában öltöttek sokszor formát ezek a modern fölfelé pillantások. Aki ezeket leírta, mindig nyitott szemmel nézte a maga életének problémáit, de a kerítésen túl, a szomszédhoz is volt segítő kézmozdulata.”

„Az imádság ismerete olyan kincs, mely a legszegényebbek életét is gazdaggá teszi.” – mondja Szent-Gály Kata. Olvastam, hogy az ő családjuk életében gyakran előfordult a szegénység, volt, amikor mesék pótolták a szűkös vacsorákat. Mégis, azt hiszem, megmutatta családjának azt is, mi az igazi ajándék, milyen az a karácsonyi szeretet,

mely egy életen át kísér. Azt a nagylelkűséget, ami „A Játékkészítő asszony karácsonya” című meséjében jelenik meg, számtalanszor láttam, megtapasztaltam egyik gyermeke életében is, hogy szűkösségében is lehet nagylelkű az ember.

A versein, gondolatain túl talán az is mond valamit Istennel való életéről, kapcsolatáról, hogy két gyermeke is papi, szerzetesi hivatást választotta. És egy utolsó idézet bátorításunkra:

„Isten akarata, hogy szentek legyünk valamennyien, mert Ő a szentséget nem tartja valami rendkívüli dolognak, mint ahogyan mi sem csodálkozunk azon, ha virágot hoz a mag, amit elvetettünk.”

Mitől lesz az ember nem hétköznapi?

Aki Istennel él, annak a hétköznapijai nem hétköznapiak. Szent az Isten. Szent lesz az ember, ha Istennel él. És Isten Szeretet. Tehát ha valaki szeret, akkor Istennel él, vagyis szent. Hétköznapi és hétvégén egyaránt. Nem hétköznapi, kanonizált szentjeink hősiességében gyakorolták a szeretetet. És vannak hétköznapi szentjeink, akik közöttünk élnek, és szintén hősiességükben gyakorolják a szeretetet. Különleges, nem hétköznapi élethelyzetben.

Ismerünk egy anyát, aki három és fél éve ápolja kómás gyermekét. Éjjel-nappal, teljes odaadással. Ez határozza meg a mindennapjait. És ha meglátogatom, erőt kapok tőle. Ismerünk egy idős házaspárt, akik pár éve temették el negyven év körüli fiukat. A fiú betegen született, soha nem tudott járni, állandó

jelenlétet, gondozást igényelt. A szüleinek ez az élet jutott. Jutott vagy adatott? A fiú mindig mosolygott. És amikor meghalt, a szülei azt mondták nekem: „soha nem éreztük, hogy valamiről le kell mondanunk. Pedig nem utazhattunk, nem járhattunk színházba. Egyikünknek mindig a fiunk mellett kellett lennie. És mi soha nem bíztuk másra. Olyan természetes volt számunkra, hogy mi ezt az életet kaptuk az Úristentől, és nagyon szerettük a fiunkat.”

Ismertünk egy asszonyt, akit betegsége sem gátolt meg abban, hogy segítse a szegényeket. És olyan eszköze lett az Úristennek, aki részt vehetett a világtörténelem alakításában. Csilla von Boeselager bárónő, aki huszonöt évvel ezelőtt a Magyar Máltai Szeretetszolgálatlal karöltve segítette a számunkra ismert történelmi események nehéz helyzetben lévő szereplőit, így vall hivatásáról: „Ez volt az a pillanat, amikor szépen csendesen bekopogott az Úr a szívem ajtaján, azzal a feladattal, melyre azt mondom, hogy a hivatásom... erre készített fel eddigi életemben. Megismertette velem a menekült, a kirekesztett, a szegény, a rokkanat beteg státuszt, hogy tudjam, mi van annak a lelkében, s mennyire rászorul az együttérzésből fakadó aktív segítségre az, aki ilyen helyzetben él. A caracasi ferences kolostorban közel került hozzám a nagy koldus, Assisi szent Ferenc. Beszéltem magyarul, németül, angolul, olaszul, spanyolul. Kutatóként megtanultam a precizitást. Sok emberrel dolgoztam

...bekopogott az Úr a szívem ajtaján, azzal a feladattal, melyre azt mondom, hogy a hivatásom...

a marketingszakmában. Jó kapcsolat-teremtő képességem, emberismeretem kicsit innen is ered.” (Dobos Marianne: A szeretet önkéntesei – Fórum kiadó, 1990) És tudjuk, hogy mennyit segített.

Először elsősorban orvosi műszerek gyűjtését kezdte el németországi kórházakban. 1988-ban 36, 1989-ben már 155 teherautó érkezett Magyarországra orvosi műszerekkel megrakodva.

Közben 1988 nyarán rákbetegséget diagnosztizáltak nála, azonnali műtétre volt szükség. Csilla asszony a betegségét is „jól használta föl” – operációja után már a kórházban betegen a magyar be-

tegek érdekében „koldult”. Mindig szem előtt tartotta a máltai lovagok jelszavát: „A hit védelme és a rászorulóknak segítése!” – ebben a sorrendben. Az ő közbenjárásának köszönhetően a János

kórház kápolnájában 1988 decemberében újra szentmisét celebráltak.

1989 nyarán, amikor a keletnémet menekültek özönlöttek Budapestre, spontán kezdeményezte a politikai probléma megoldását: vezetése alatt, és Kozma Imre plébános segítségével, valamint magyar, német és osztrák máltai önkéntesekkel, a Német Máltai Segélyszolgálat közreműködésével, sátor-táborok létesültek menekültek ezrei részére. Egyidejűleg nyugtatott a napi világsajtó tájékoztatásával, tárgyalt diplomatákkal és így jelentősen hozzájárult a vasfüggöny békés megnyitásához. A csillebérci táborban, annak 1989. november 14-ei bezárásáig mintegy 36 000 menekültet

láttak el. Csilla asszony ekkor már nagyon súlyos beteg volt, állandó kezelés alatt állt, de arcáról nem fogyott el a mosoly, amikor a bajban lévők fölé hajolt.

Negyedik gyermekünket vártuk, amikor férjemmel meglátogattuk egyszer a kórházban. Már várt bennünket. Azzal fogadott, hogy beszélt a professzorával, hogy jön hozzá egy fiatal kismama, akinek nagyon sok fájdalmat okoznak visszeres lábai, ezért azonnal meg kell néznie. Eszembe nem jutott volna ezzel őt zavarni. Azt hittem, mi fogunk neki vigaszt nyújtani. De ő akkor sem magára tekintett.

Annak idején, amikor valamelyik kicsi gyermekünk valami miatt vigasztalhatatlanul sírt, a karomra vettem, és az ablakhoz mentem vele. És ahogyan kinézett az ablakon egy másik világba, szép lassan megnyugodott. Sokszor jut eszembe ez a kép. Csilla asszony is így viselkedett. Amikor belül nagyon fáj valami, érdemes kifelé tekinteni. Akkor az ember észreveszi a másik baját, és miközben felé fordul, a magáéről szép lassan elfeledkezik.

A bárónő munkájának a díjakon felül, ill. azokon túl az igazi elismerése az a sok-sok hálás tekintet, mosoly, gondolat, emlékezés, amely az általa letörölt könnyek nyomán ébredt, és hitünk szerint az örök élet koronája, hiszen 1994. február 23-án súlyos szenvedések után Csilla von Boeselager, született Fényes Csilla eltávozott közülünk.

Lehet, hogy könnyebb szentnek lenni nehéz élethelyzetben? Ezt talán így túlzás lenne állítani. Mindenesetre tapasztalataink szerint biztos, hogy kereszt nélkül nincs szentség. Azt hiszem, az a lényeg, hogy ne várjunk nagy dolgokat. Jézus világosan eligazít, hogy mit kell tennünk. Az éhezőnek enni adni, a szomjazónak inni adni, a ruhátlant felruházni, a szomorút megvigasztalni, a rabot meglátogatni, a beteget ápolni, és nem utolsósorban a másikat magamnál kiválóbbnak tartani. Szeretni, szeretni, szeretni! Csak tenni a dolgunkat. Mi más tesz egy anya vagy egy apa nap mint nap? A legfontosabb mindig az, hogy hogyan szeretünk.

Uram, hogy lássak!

(Lk 18,41)

Schönstatt iskolájában azt tanuljuk, hogy az események mögött az Úristent fedezzük föl. Néha nehezebb a lecke: érthetetlen dolgok történnek; néha viszont szinte a „tananyag összefoglalása” amikor a Gondviselő Atya majdhogynem kézzelfoghatóan megmutatkozik az események mögött. Pár hete ilyen „szemléltetésben” volt részem, ami után azt mondtam: „Mekkora fantázia,

sőt egyenesen hit kell ahhoz, hogy valaki mindezt csupán véletlennek pusztának lássa, és ne egy isteni terv láncolatának...”

Régóta küzdök szembetegségekkel, hol változatlan az állapotom, hol rosszabbodik. Épp jelentős rosszabbodás volt soron, és ami még ennél is elkésze- rítőbb: orvosaim tanácstalanul álltak, és olyan gyógymódot javasoltak, ami még

a gyulladásnál is rosszabb – a szemem levarrását. Még kimondani is hátborzongató, nem? Végül utolsó esélyként fölmerült egy doktornő neve, talán ő segíthet, legalább szépen varr...

A doktornő (vezetékeve éppen Lukács, aki az orvosok védőszentje!) persze jó hosszú előjegyzéssel dolgozik, ám némi protekcióval (természetesen régi templomi ismeretség) pár nap múlva bejutottam hozzá. Figyelmeztettek: hosszú várakozásra készüljek, talán az egész délutánt a folyosón kell töltenem. Ehhez képest alig egy órát kellett várnom, amíg behívott egy kedves, közvetlen asszisztensnő (gondoltam, ő végzi a rutinműveleteket). Alig hittem el, mikor kiderült, hogy ő maga a híres orvos. Aztán meg a fülemnek hittem nehezen, amikor négy gyógy módot is elsorolt, ahogyan a szememen segíteni lehetne. „Na, akkor keressünk műtési időpontot.” Ez még nehezebbnek bizonyult – talán másfél-két

hónap múlva lenne szabad hely. Majd hirtelen felnézett: „Holnap reggelre valaki lemondta a műtétet. Nem lenne jó holnap?” Hát, végül is, házastársi „kettésbenes” hétvégére készültünk Óbudávarra, nagymamák készültek gyerekvigyázásra, de lecseréljük az utazást műtétre. Mire ő: „Ne, ne cseréljék le! Olyan fontos egy házaspárnak együtt időt tölteni! Megcsinálom reggel a műtétet, és délután már utazhatnak.”

Így esett, hogy másnap (19 órával azután, hogy először léptem be a klinika kapuján) már túl is voltam a műtéten, és mehettünk Óbudávarra. Úgy terveztem, hogy kétségbeesett kérést hozok magammal a korszóba, helyett csak azt hajtogattam: „Köszönöm neked, Szűzanya!”

A kontrollvizsgálaton a doktornő első kérdése pedig ez volt: „Na, elutaztak? Ugye jót tett a házasságuknak?”

Persze volt egy kerete is ennek a Gondviselésről szóló „leckének”, amit nem említettem az elején. Egy schönstatti édesanya, aki „specialistának” számít a szembetegségek terén, így együttérzése és imái sokat segítettek nekem, azt javasolta, hogy kezdjük el mondani az Emilie Engel nővérhez szóló kilencedet.¹ A műtét a kilenced utolsó napján történt. Ajánlom mindenkinek Emilie nővért mint a Gondviselés tudományának remek tanárát.

¹ <http://csaladok.schoenstatt.hu/Engel-M.-Emilie-nover.html>

Szentek – közelebb, mint gondolnánk

Sokat gondolkodtam a következő Óázis témáján. „Hétköznapi szentek”. Talán olyan szentek életét kellene böngészni, akik hétköznapi módon, átlagemberként éltek? Ennyi időm sajnos mostanság nincs. Meg aztán, annyi van belőlük! Aztán eszembe jutott a Nagymamám. Hála Istennek még él. Szentként. Másokat szolgálva, alázattal, nem várva jutalmat. Neki elég az, hogy tudja: Isten akaratát teljesíti.

Írjam le az Ő élettörténetét? Aztán valami megihletett, és átfogóbb cikk írásába kezdtem.

A minap láttam egy internetes közösségi oldalakon és portálokon terjedő videót „A világ legkeményebb állása” címmel. A film készítői kitaláltak egy állást, és a *művelti igazgató* fantázianevet adták neki. Meghirdették újságokban, valamint az interneten. A jelentkezőknek valódi interjúkat tartottak, melyek során részletes tájékoztatást adtak a munka feltételeiről.

„Ez nem csupán *egy állás*, ez talán a *legfontosabb* munka. Nagyon nagy a felelősség, sok a követelmény. Az első ilyen az állandó rendelkezésre állás, talpon levés, magas szinten teljesítés.”

A jelentkezők kérdezősködtek: „Hány órát jelent ez mégis hetente?” „Legalább 135 órát, de akár napi 24 órát, a hét minden napján” – hangzott a válasz.

– De azért talán csak van lehetőség rá, hogy az ember időnként pihenjen egy kicsit, igaz?

– Szünetre gondol? Nem, sajnos szünetre nincs lehetőség – felelték újfent.

– Legális ez egyáltalán?

– Igen, abszolút törvényes.

– Ebédidő?

– Természetesen ehet, de csak azután, hogy az Önre bízott személy már jóllakott!

– A pozíció kiváló kommunikációs, tárgyalási és kapcsolattartási képességet kíván. Igazából olyasvalakit keresünk, aki jártas orvoslásban, pénzügyekben, konyhaművészetben. Egyszerre több területen kell helyt állni, és az Önre bízott személyek *állandó felügyeletet* igényelnek. Képesnek kell lennie a munkavégzésre teljes felfordulásban is. Ha korábban már kialakított egy életvitelt, most teljesen fel kell adnia. Ünnepnapokon a munkateher még nagyobb, és elvárjuk, hogy mindezt örömmel viselje.

– Ez szinte kegyetlenség, beteges, hülye vicc! Ez képtelenség, embertelen! – hóbörögtek a jelöltek.

– A tartalmas kapcsolatok, amiket létrehoz, az érzés, hogy segíthet az Önre bízott személynek, mindez felbecsülhetetlen – folytatták a álláshirdetők.

– És most beszéljünk a fizetésről; ezért a beosztásért egyáltalán nem jár bérezés!

– Tessék? Ilyet senki nem vállal ingyen! Önkéntes, teljesen díjmentes állás? Nem, ilyen nincs! – hitetlenkedtek az álláskeresők.

– Mi van, ha azt mondom, van már olyan ember, aki betölt ilyen állást? Igazából több milliárd ember szerte a világban.

– Ki? – hitetlenkedtek.

– Az édesanyák! – hangzott a válasz.

A jelentkezők elmosolyodtak, könny gördült az arcukon. Őszinte hála gyúlt a szívükben édesanyjuk iránt.

Sokat gondolkodtam. Ez a videó körbejár a világban. Vajon növeli-e a fiatal lányok, friss házasszonyok szívében a vágyat a gyermekvállalás iránt? Arra jutottam, hogy igen. A videó csattanója annyira megható, annyira találó, hogy feledtetni a szinte embertelennek tűnő elvárásokat. De a valódi célja, hogy

Szeretem törékeny, dolgos kezeit

Sokszor szinte gyönyörködöm bennük, és elgondolkozom azon, mennyi munka és küzdelem érte és alakította őket ilyené, és mennyi jót is tett velük egész életén át...

Hidegben, háborúban gyerekként cipelte haza a szemet, befűtött a nagy cserépkályhába, hogy a kicsi otthon melegen várja haza a többieket. Söpört, súrolt, mosott, főzött, fényesített, letörölt. Aztán segített, felmosott, ágyazott, kenyeret szelt. Írni tanult, és annyi körmöst kapott a bal kezére a pálcával, hogy végül jobb kezes lett belőle, de csak az írásban. Számolt, leckét írt, rajzolt, tervezett. Fára mászott, labdát dobott, biciklit kormányzott. Öltözködött, mosakodott, könnyet törölt.

Szerelmes levelet írt. Arcot simogatót, kezét szorított, átölelt, felemelt, vigasztalt. Kéz a kézben sétált, evetett, úszott, fészülködött, rendet rakott. Gyomlált, ültetett, locsolt, ápolt. Fát vágott, sütött, fésült, hajat font, nagy faze-

(Anyák napja alkalmából, de valójában az év bármely napján) vágyat ébreszten mindnyájunk szívében, akiknek van Édesanyánk, hogy egy szál virággal, egy rövid sorral egy papíron, egy ölelés vágyával útnak induljunk. Hálát adjunk, és kifejezzük őszinte szeretetünket annak a többmilliárd Szentnek, akik szárnyak nélkül, talán bicegve, ősz hajszálakkal, fájós derékkal, de a világ legcsodálatosabb élményeivel járnak kelnek köztünk a világban – vagyis az Édesanyáknak.

kakban vizet hordott. Hordozott, megfogott, magához szorított, tisztába tett, lavórban fürdetett, éjszakánként kézzel mosott, tiszta ruhát teregetett, hajtogatott, vasalt, foltozott. Etetett, hintán lökött, kézen fogva vezetett, bekötözött.

Kapaszkodott, babakocsit tolt, könyvet tartott, vagy újságot. Ellenőrzőt írt alá, tapsolt, képeslapot és levelet írt. Integgett, kitért karral várt. Cipekedett, vágott, reszelt, tészta csipkedett, kavart, mert, mosogatott. Locsolt, gereblyézett, karácsonyfát díszített, ajándékot csomagolt, illatos bort ivott. Sebet gyógyított, tüzet oltott, szemet szépitett, kezét melegengetett. Imádkozott, gyertyát gyújtott, csokrot kötött, ráncot simított.

A hosszú évtizedeken át végzett napi munka, fáradozás és jötték milyen szép lenyomatot hagyott ezeken a kezeken!

De a két kéz egy szívhez tartozik. Egy nehézségekbe születt, a küzdelmes időket bátran, hősiessen, becsülettel és szorgalommal megélt, megharcolt, igaz és jóra való lány – majd később asszony – az, akiben mindez láthatóvá vált. Ő az Édesanyám. És Ő a példaképem.

Mindennap bátran újakezdi ma is. Segít, együtt érez, tanácsot ad, vigasztal. A dolgok jó oldalát próbálja meglátni. Szeretne mindent megbocsátani, a rosszat elfelejteni. Egyre egyszerűbben, tisztán, szeretetben, békében élni. Elviselni a fájdalmat, a megaláztatást, az egyedüllétet. Bölcsébbé és még odaadóbbá válni. Megosztani minden örömet, kicsi dolgoknak örülni, hálásnak és megelégedettnek lenni. Befelé figyelni, másokért élni, tenni. Utánamenni, visszaédesgetni, megerősíteni. Hinni, imádkozni, készen állni. Szeretni és mélyülni. A jót észrevenni a másik emberben, és kiszerezni belőle.

A hibákat kijavítani, kisebbedni, másokat növesztetni, a jóra buzdítani.

Ha sikerül, vagy ha nem is, akkor is mindig: mindennap bátran újakezdeni!

Mennyei Atyám! Köszönöm Neked az Édesanyámat!

Teljes bizalommal

Öt évvel ezelőtt, 2009. július 9-én a III. szövetségi évfolyam ünnepi szentelési szentmiséje után váratlanul rosszul lett és egy órán belül meghalt Oszvári Csaba ötvösművész, ötgyermekes családapa.

A halála sokkoló volt negatív és pozitív értelemben. Nagy fájdalom volt, hiszen egy szerető férj, édesapa, családfenntartó, közösségünk egyik tartóoszlopa és nem utolsósorban nemzetközi hírű iparművész távozott el teljesen váratlanul az ünnepi kavalkád közepette.

Ugyanakkor azzal, hogy az előtte levő ünnepi szentmisében szent ko-

molysággal odaajándékozta feleségével, Imrivel együtt az életét a Szűzanyának, halálával az Isten hihetetlen közelségét és forró szeretetét tapasztaltuk meg. Az Isten annyira szerette őt, hogy nem tudta megtagadni magát tőle. Megadta Csabának azt az ajándékot, hogy ebben a kegyelmi pillanatban, békességben és szívbéli örömben hívta őt magához. Megadta azt az ajándékot, hogy az óbudavári kápolna tövében, a kegyelem pillanatában vívhatta haláltusáját. Felesége, Imri és Tilmann atya egészen közel, a nagyobb közösség távolabb mondta érte az imákat.

Ahogy ott feküdt a fűvön kitért karral, ing nélkül (ahogy az orvosok küzdöttek az életéért), az általa készített ezüst korpuszok jutottak eszembe. Egész életében Krisztust formázta meg nekünk – és halálában is ezt tette.

Mindannyian meghalunk, ez az emberi sors. De hisszük, hogy Istennek van beleszólása abba, hogy mikor halunk meg. Miért most, és miért így? Minden tragikus, fájdalmas halálesetnél feltesszük a kérdést. A választ nem mindig találjuk meg ebben az életben, de attól még hisszük, hogy Istennél megvan a válasz.

Csaba nagy elszántsággal és szenvedélyesen élte a keresztény életet. Felnőtt megtérőként finom és jó érzékkel találta meg az útját az Egyházhoz. Teljes bizalommal volt az Anyaszentegyház iránt. Tagjaként nem mazsolázott a hittételek és parancsolatok között. A papokat különös szeretettel és tisztelettel vette körül. Nem azért, mert elvakultan nem látta volna meg gyarlóságait, hiányosságait, hanem mert Istennek, a Szentnek lefoglalt személyeket látott bennük. A keze által készült kelyheket és szentségtartókat is hasonló áhítattal vette körül. A szent Istent tisztelte és szerette nagyon forrón, ez sugárzott rá a papi személyekre és liturgikus tárgyakra. A 80-as évek elején, amikor pályája indult, teljesen bizonytalan volt, hogy lesz-e jövője az elképzelésének, miszerint kizárólag egyházi tárgyakat, műveket akar készíteni. Egész szívvel és kompromisszumok nélkül járta ezt a sokszor igen nehéz utat, amely szakmai

körökben fájdalmas magányosságot is hozott a számára. A szakmai féltékenysége teljesen hiányzott belőle. Az élet minden területén rendkívül alázatos ember volt. Minden művészi allűr és különleges igények nélkül. Műhelye édesapja kispesti lakása volt. Munka közben látta el idősegyéniségét. Mindeközben nagyon színes egyéniség volt, aki kitűnően főzött, rajongott a zenéért (nagyon komoly és igényes CD-gyűjteménnyel rendelkezett), és lelkesen focizott.

Családjában és közösségeiben biztos pontnak számított. A magánéletében is ugyanazt a belső szépséget sugározta, amit a munkáin láthatunk.

Csaba megfogalmazásában (Liturgia és művészet) a művészet célja, hogy „művelje a lelket, tegye képessé a szenvedélyes életre, a jóra, a szépre, az igazra, és készítsen fel a halálra”.

Csaba dolgozó, csendes, mélyen hívő, igaz keresztény életét egy üdvösségre, Krisztusra mutató halál követte. Halálának helye ma emlékhely: „Ablak a mennyországra”.

Tisztán látás és nyelveken szólás

Budapest egyik legszebb városrésze a Wekerle, a világörökség része. Egyik csendes kis utcájában már több mint húsz éve kínál minőségi nyelvtanulási lehetőséget a családi hangulatot árasztó, de valójában nyolcvan tanárt foglalkoztató és nyelvvizsgaközpontként is működő Shetland U. K. nyelviskola, aminek létrehozója és vezetője Tóthné Dr. Udvardi Katalin, nyelvész, az ELTE egykori tanára, aki maga is több nyelven beszél.

Azért is kérdeztük Katit az életéről, mert különösen nehéz sors jutott neki, hiszen fiatalkorában elvesztette a látását. Mégis, nyoma sincs rajta a szomorúságnak, sőt, egyfajta derűs, vidám légkört áraszt maga körül. Olyan ember ő, akivel jó leülni beszélgetni egyet, akinek az atmoszférájában szívesen elidőzik az ember.

– *Hogyan vesztetted el a látásodat? Mik voltak az előzmények?*

– Gimnazista koromban éreztem először, hogy valami baj van a látásommal. A vizsgálatok kiderítették, hogy bár a családban nem volt szembetegség, genetikai okok vannak a háttérben, és ezen sajnos nem is tudnak segíteni. Fokozatosan, de biztosan látásképtelen leszek. Ezzel akkor számot vetve át kellett gondolnom a pályaválasztásomat és az egész életemet. Szerencsére az angol nyelvet nagyon szerettem és jó is voltam benne, így angoltörténelem szakra mentem. Nagy lendülettel vettem bele magam az egyetemi életbe, és örültem a sok lehetőségnek, ami itt előttem állt, a tudományos és kultu-

rális gazdagságnak. De az első időszak rettenetesen nehéz volt. Ma már több hallgató is van az egyetemek padjaiban, aki nem látóként tanul, de amikor én ott voltam, még senki nem járta be előttem ezt az utat. Valódi úttörő munka volt. Nagyon élesen vetődött fel bennem, hogy vagy teljes erőbedobással csinálom, vagy sehogy. Egyre romló látásom arra készítetett, hogy kialakítsam a saját tanulási módszeremet, extra memóriát és céltudatosságot fejlesszek ki magamban, hiszen főként hallás után, lehetőleg első hallás után kellett mindent megtanulnom. Mindez persze nem ment volna szüleim áldozatos és átlag feletti segítsége nélkül, de az egyetemi társaim elfogadása és a csoportos együtt tanulás is előrébb vitt.

– *Megrendült akkor a hited? Hargudtál az Istenre, amiért engedte, hogy ez történjen veled?*

– Szüleim, különösen édesapám a háború tapasztalataival formálódva, nagyon mély hitű emberek voltak. Szép példát mutattak nekem, és sok gazdag lelki beszélgetésben volt részem. Talán a Jóisten ezt a hitbeli alapot segítségül szánta ebben a nehézségben, mint ahogy azt is, hogy volt időm hozzászokni a helyzetemhez, kialakítani nem látóként az életemet, mert a látásomat apránként veszítettem el.

Az irgalmas és gondviselő Isten képe bennem mindig ragyogott, és úgy érzem, a lelki tisztánlátásom sosem homályosult el. Volt persze kamaszkori hitbeli elbizonytalanodás, de nagyon áldott helyzetben voltunk. Itt a plébániánkon

volt három atya is, akikhez szintén lehetett fordulni a kérdésekkel, és akik gondoskodtak a közösségről is. Ugyanakkor bizonytalansággal töltött el az, hogy hogyan alakul majd az életem. Mit fogok tudni csinálni? Lesz-e családom?

Az egyetemi évek alatt az kiderült, hogy ha nem is könnyen, de nyelvtanításra képes leszek, ehhez kaptam talentumokat, és ez extra erőket mozgósított bennem. A tudomány biztos talajnak tűnt.

Az egyetem utolsó időszaka már abszolút sikertörténet volt, ösztöndíjakkal, elismerésekkel. Amikor lediplomáztam, még mindezt megtoldottam nyelvészeti és doktori tanulmányokkal. Aztán az ELTE-n maradtam, húsz éven át ez volt a munkahelyem, de közben már esténként egy-két órát adtam felnőtteknek is. Egy ilyen nyelvórán ismerkedtem meg a férjemmel.

Kálmán a második esti csoportomba kezdett járni. Nyárra kiderült, hogy megszerettük egymást, és egy év múltán összeházasodtunk. Egy fiunk és egy lányunk született, akik ma már felnőttek.

Most már tizenkét éve csak a nyelvviskolával foglalkozom.

– *Fontosnak tartod-e, illetve látsz-e lehetőséget arra, hogy hitedről, értékeidről tanúságot tegy a munkahelyeden?*

– Keresztény embernek megmutatkozni, láthatóvá válni, ott ahol van, ahová a Jóisten állítja, minden hívőnek feladat. Nekem a nyelviskola nagyon jó lehetőség az evangelizálásra. Sok emberrel vagyunk kapcsolatban, felnőtteknek tanítunk, szövegekkel, témákkal foglalkozunk. Ez remek lehetőség és felelősség is egyben az értékek átadására, a közgondolkodás formálására.

Az adott tananyag, pl. az ünnepek kapcsán elkezdünk beszélgetni, és itt meg tudom ragadni a lehetőségeket, hogy mélyítsem a tanítványok gondolkodását, ráirányítsam a figyelmüket Istenre. Úgy veszem észre, van erre igény. Sokszor az angol szavak is a segítségemre vannak, azzal, hogy magukban hordozzák a mélyebb tartalmat, az angol katolikus irodalom pedig, ha olyan körben vagyok, hogy ajánlhatok ilyet, igen terjedelmes és igényes.

– *A vállalkozás vezetése, a családi élet szervezése, baráti kapcsolatok ápolása, a számtalan teendő... – másnak a fele is megoldhatatlan probléma. Neked mi ad erőt mindehhez? Miből merítkezel?*

– Bennem ennek igen mély gyökerei vannak, mély a kút, ahonnan éltető vizet kapok. Az alapja az én régen megkötött külön megállapodásom a mennyei Atyával. Ez az életem alapja. Elfogadom azt az utat, amit nekem szánt, bízom Benne, és az Általa szabott keretek között hiszem, hogy teljes életet élhetek.

Mielőtt esetleg elbiznám magam, vagy nagyon nyugodtan hátradölnék, kapok valami intő jelet, amitől helyre kerül, hogy minden az Ő végtelen kegyelmének az ajándéka. Azért imádkozom, hogy ez az alázat megmaradjon bennem. Rendkívül fontos ez egy olyan világban, ahol már maga a szó is taszító.

Másik fontos erény a hála. Naponta hálások vagyunk azért, amik vagyunk, ahol vagyunk, ahogy vagyunk! És tudjuk, kinek köszönhetjük mindezt.

Ahogy telnek velem az évek, egyre jobban kikristályosodik, hogy mi a fontos. Annak tudatában kell élni, hogy le-

het, hogy ez a nap az utolsó. Mindig útra készen kell lenni. Rendezett viszonyt ápolni a Jóistennel, más emberekkel, magammal. Ez nagy energiát és tudatosítást igénylő feladat, de ezt kell tenni!

Az önismeret, mindezek segítőtje, végtelen nagy feladat. Az igazi bűnbánathoz is csak ezzel juthatunk el!

Sokat olvasok Ferenc pápánktól is, megerősítő, mély gondolatokat kapok.

Láttad már a fénylő Napot két lábon járni?

Nem mindennapi az én Barátom: igazi, tündöklő és fényes. Itt él, most, ebben a mai világban, de – bár nagyon is sok köze van hozzá – mégis annyira más Ő...

A legcsodálatosabb az benne, hogy a Szűzanyára hasonlít. Úgy hiszem.

Mosolygós az arca, és nevetnek a szemei. Ez széppé teszi akkor is, ha nem a legjobb a kedve. Elég nagy hátizsákot kapott a Jóistentől, de Ő – úgy látom – szívesen cipeli. Tudja, és érzi, hogy nem egyedül kell vele megbirkóznia. Öröm számára az, ha a küzdelmeiben való – hittal megélt – helytállását, elesései után a felállítását és újra kezdetét látva a környezetében élőknek erőt és reményt adhat. Boldog, ha a Mindenható Isten általa is megdicsőül. Sok próbatételben edződött és mélyült a hite. Magával ragadó a természetes viselkedése, őszinte szeretete mások iránt, és az, ahogy a hite átsüt a beszédén és a megnyilatkozásain. Valódi Krisztus követőként él.

Amit Isten egyik kezével elvesz, azt a másikkal, akár többszörösen is, visszaadja, Saját életemben oly sokszor tapasztaltam már ezt.

– *Hogy milyen különleges élményekben volt része Katinak ennek kapcsán? Hogy hogyan építette fel Kati azt a sikeres tanulási metódust, ami végül még a csoportársainak nagy segítségére volt? Ezekről a következőkben írunk, szóval: folyt. köv.*

Friss a teste és a szelleme is. A versenysport megedzette, a sok tanulás pedig a nagy összefüggések átlátására és szerteágazó tudás birtokosává tette. Nem öncélúan tanult és tanul a mai napig is újra, hanem segíteni szeretne a talentumaival azokon, akiknek a sorsában vagy keresztjében már Ő is részesedett az évek során.

Vele szépnek és kihívásnak tűnik minden ajándék, amit a Jóistentől kapunk: legyen az jó vagy rossz, kicsi vagy nagy feladat, nehézség, fájdalom, megpróbáltatás, szenvedés, erőpróba, kilátástalannak tűnő helyzet, kapcsolati probléma, hitbeli megingás.

A Szűzanya nagyon közel áll hozzá, Ő mutat számára minden helyzetben példát. Égi Édesanyánk szerető és gondoskodó oltalma alatt a Barátom kis Máriává vált.

Tanulok tőle, felnézek rá, és boldog vagyok, hogy ismerhetem.

Mindenkinek ilyen társat kívánok az élet nagy zarándokútjára!

Nálunk járt a Szűzanya magyar koronája

A korona érkezése és távozása nem úgy alakult, ahogy elterveztük, hanem tükrözte a mindennapi életünk valóságát. Elképzeléseink szerint a koronát hozzánk elhozó családdal és az utánunk következővel is beszélgettünk volna, imádkoztunk volna egy kicsit. Ebből csak két puzsi és egy üdvözlés valósult meg, mert mindkét esetben mindkét fél késésben rohant valahova.

De a korona megérkezett, és helyet kapott a háziszentélyben.

a gyönyörű kis magyar koronát, majd a záporozó kérdésekre válaszolva elmeséltük, hogy meg szeretnénk köszönni a Szűzanyának a koronázás gesztusával, hogy hűségesebb hozzánk, mint mi öhozzá, hogy imádkozik értünk most és halálunk óráján, hogy mindenben segít, ami az üdvösségünkhöz szükséges. Beszéltünk arról a gyerekeknek, hogy a Szűzanya egy ember. Istenhez képest egy porszem, minden hatalmát és királynői szépségét a Jóistentől kapta. Mária a legnagyobb szent, mert ő a legalázatosabb. Így teljesen Isten jóságát és szépségét tudja tükrözni. Ő nem akar saját pártot alapítani. Egyetlen célja, hogy minket Szent Fiához vezessen. Minden erejével és hatalmával ezen dolgozik. Ezt szeretnénk megköszönni neki, és kifejezni készségünket arra, hogy ha tudunk neki segíteni bármiben, akkor számíthat ránk, mint készszéges szolgálóra.

A beszélgetés után együtt imádkoztunk a lorettói litániát, és mindenki a saját szavaival is köszöntötte a Családunk Királynőjét.

A második este, amikor a gyerekek már nyugovóra tértek, kettesben ültünk a háziszentélyben. Elénekeltek a Salve Reginát, majd elimádkoztunk egy tized rózsafüzért „aki, téged Szent Szűz, a mennyben megkoro-

koztunk egy tized rózsafüzért „aki, téged Szent Szűz, a mennyben megkoro-

Első este, ahogy leültünk a gyerekekkel az esti imához, megcsodáltuk együtt

názott” titokkal. Megpróbáltuk számba venni, mi mindent köszönhetünk neki. Mivel Isten embereket használ fel eszközül, így a leghatékonyabb eszköze Mária. Felajánlottuk neki, hogy szeretnénk munkatársai lenni. Odaajándékozunk a mindennapi munkánkat, erőfeszítéseinket a „kegyelmi tőkébe”. Kérjük a mi kedves Királynőnket, hogy vezesse gyermekeinket és a környezetükben ránk bízott embereket Jézushoz. Schönstatti

nyelvre lefordítva: megerősítettük a szeretetszövetségünket.

Szép és mély este volt. Ha lett volna egy harmadik is, a környezetünkben lakó schönstatti házaspárokat is meghívtuk volna egy közös imádságra. Várjuk azt az ünnepi napot, amikor a koronát Óbudaváron a kegykép fölé helyezzzük.

Megerősítő élmény volt. Ha nem hisztek, járjatok utána, próbáljátok ki! Holnap a korona legyen a Ti vendégetek! J

„Szervusz, Pajtás, mi újság?”

Így köszönti sok hívét a mi kedves, idős papunk, Binds Ferenc atya, és közben kedvesen és huncutul mosolyog...

Azt hiszem, valóban az Úr kifürkészhetetlen akaratát érhettük tetten, amikor 2008 augusztusában Feri bácsi letelepedett nálunk.

Emlékszem, sok helyről jött a kósza hír: egy idős atya költözött az Egyházközségi Nővérek Piliscsaba-Klotildligeti rendházába. Többen a Budapesten élő, soproni kötődésű barátaiktól tudták meg a hírt.

„Ő az a híres soproni pap, akihez tódulnak a fiatalok és minden korú hívek...” – mondták Róla. Elmentünk a Nővérek kápolnájába meghallgatni Feri bácsit, és üdítő volt, ahogy a legkülönbözőbb korosztályoknak egyszerűen, de nagyon hitelesen közvetítette az Evangélium üzenetét.

Aztán egyre többen mentek és hallgatták Őt, és jött az igény, hogy tudnánk-e még székeket, padokat szerezni – hiszen már a kápolna előtere is meg-

telt a Nővéreknél a szentmiséken. Ott voltak a fiatal nagycsaládosok is, akikre senki sem nézett szúrós szemmel a gyerekszivaj miatt. Akiknek az „apróságait” örömmel látták az oltár körül, s akiknek mindig jutott legalább két jó szó a következő hétre, egy bicegő, nagy szemüvegű „idős bácsitól”...

Mert Feri bácsi – ahogy barátjaként hívhatja mindenki – Lélekből táplálkozó személyiség, aki derűt, nyíltságot, közösséget teremt maga körül, bárhol is van. Évtizedes hiányt pótolta a klotildligeti fiatal családok életében. A Szentlélek szeminarium meghonosításával pedig egyike lett a Klotildligeti Egyházközség lelki megújítóinak.

Összegyűjtöttük, hogy mi miért szeretjük Feri bácsit:

- Ő a legfiatalabb felnőtt közöttünk, akitől a kora ellenére gyermeki lelkületet tanulhatunk
- Nagyon szereti Jézust és a Szűzanyát
- Karizmája van a gyóntatáshoz, melyet fiatalos lendülettel és lelkülettel,

Engling József és a „korszerű szent” ideálja²

A schönstatti kollégiumban a fiúknak tartott beszélőjeiben Kentenich atya értelmezte a kor eseményeit, és rávilágított az események hátterére is. „Alapjában véve a két lelki nagyhatalom harca kezdődött meg – mondta. – Isten Országá harcol a sötétség és a felszabadított szenvedélyek együttes hatalmával.” Milyen követelményeket jelent az egyház fiai számára? Merész fordulattal így foglalta össze mondanivalóját: „Korunknak szentekre van szüksége!”

Ezzel azonban nemcsak egy szokásos vallási kifejezést akart használni, hanem egészen komolyan arra a tényleges szentségre utalt, amely jelen van az egyház évszázados tapasztalatában.

A fiúkat meglepte Kentenich atya új felhívása. Nem volt semmi kifogásuk a gondolatmenet ellen, csak ettől a végkövetkeztetéstől rettentek vissza. Igaz, hogy fiatalok voltak és erős férfiak, eszményi papok szerettek volna lenni, ahogy erről az elmúlt évben is szó volt, de szentek nem. Mi volt ez az idegenkedés? Engling József barátja, Károly igen találóan mondta ki többük véleményét:

„Ha a szent kifejezést hallom, lelki szemeim előtt feltűnik egy halálosan komoly, félelmet keltő alak, sápadt arcú, kiálló pofacsontokkal, mélyen ülő szemekkel, szőrcsuhába öltözve, bal

kezében a kereszttel, jobb kezében egy félelmetes korbáccsal.”

A szent többük számára is valami idejétmúlt, beteges jámborságot jelentett, olyan embert, aki örömtelenül és ügyetlenül, az imádságba merülve éli életét. Kentenich atya nem kívánhat tőlük ilyet!

Kentenich atya mindenesetre szilárdan kitartott a jelmondata mellett. Nyilvánvaló volt, hogy az ellenkező és lázadó fiúk nem vették észre, hogy nemcsak egy szentről, hanem a „korszerű szentről” beszélt. Végül is az előadásaiból világossá vált, hogy miféle szentről van itt szó, s ezzel mindannyian egyetértettek.

Kentenich atyánál a nagy, erős, magával ragadó és értelemmel telt személyiség eszményképe és gyűjtőfogalma volt a szent. Elsősorban nem a rendkívüliségek, a látomások, a vezeklések, az ekstázisok és a csodák jellemzik a szentet. A szent egy olyan Isten-szeretet embere, aki képes a hétköznapiok kis dolgaiban is kiállni a tűzpróbát. Benne megtaláljuk az Istennel bensőséges kapcsolatban lévő lelket, az erkölcsi magatartás nemes érzületét, a szellem finom kiműveltségét, az apostoli hivatás derűs tetterejét, a hajlíthatatlan jellemet és egy jóságos, megnyerő természetet.

Engling Józsefre ezek az előadások rendkívül nagy hatással voltak. Már

alázatból, erőfeszítésből, szerénységből és a mély hitből

- Semmit sem erőltet, inkább segít, vár türelmesen, bátorít és velünk van

- Feri bácsi több hittankönyvet is írt, és kiadták egy dokumentumgyűjteményét a papok meghurcolásáról. Volt spirituális a győri szemináriumban. Az egyházmegye havilapjában, a „Hitvallás”-ban kezdettől fogva (15 éve) publikál.

Mindig szívesen voltak a környezetében gyerekek, fiatalok és felnőttek egyaránt. A régi rendszer idején titokban ministránsokat táboroztatott. Sajnáljuk, hogy már nem tudunk Vele focizni, mint régen sokan mások, mert az idő elrepült, és nem léphetünk kétszer ugyanabba a folyóba, de reméljük, hogy a nyári foci VB-t együtt nézzük Vele, itt a plébánián! Sokan vagyunk még, akik sakkoznánk Vele, hogy közben egy kicsit elkalandozhassanak a gondolataink az emberi jóságról, a fiatalságról és a szép és gazdagító idős korról...

„Szervusz, Pajtás, mi újság?” – halljuk Tőle újból és újból, és arra gondolkunk, hogy édes Istenem, vajon meddig lehetünk még a közelében? Nemrég ünnepeltük a 80 születésnapját...

Szervusz, Feri bácsi, jó hogy velünk vagy, Isten éltesen Téged sokáig szeretetben és örömben!

- menedéket nyújtva végez – gyermekeinknek és felnőtteinknek egyaránt
- Szeretettel, figyelmességgel, megértéssel segít elfogadtatni velünk a mindennapok embert próbáló küzdelmeit
- Jó otthon elővenni az írásait és az öszszegyűjtött prédikációit
- A mai rohanó, bizonytalan világban mindig vidám és biztos lelki támaszunk tud lenni
- A földön jár, és elesetségekben is fel-emel
- Érti, és szünni nem akaróan gyakorolja a humort
- Nagyon sok papi és szerzetesi hivatás született az Ő közelében
- Közösségeink számos új tagot köszönhetnek az Ő jelenlétének, és az általa vezetett Szentlélek szemináriumnak
- Istenhez viszi mindazokat, akikkel kapcsolatba lép, legyen szó akár sakkról, fociról vagy bármí másról
- Szívesen vesz részt minden közös eseményen, ünnepen, és példát mutat

² Részlet P. A. Menningen (1977): „Maria ganz zu eigen” (Engling József Schönstatti társalapítójának élete) Patris Verlag, Vallendar – Schönstatt; (kivonatoln megjelent magyarul Küldetésünk Titkai sorozat 8. füzetben)

régóta érezte magában egy féktelen erő és vágy mozgolódását. Valami emberfeletti dologra vágyott, érezte, hogy csak az tudná igazán kielégíteni. Már nemcsak egyszerűen pap akart lenni, hanem olyan pap, aki együttal a mai kor szentje is. Azokban a napokban talált igazán magára, és vált világossá hivatása: „Szent akarok lenni!”

Ez az elhatározás majdnem minden igazán vallásos fiú lelkében feltűnik a lelkesültség és az áhítat kiemelkedő pillanatában. József lelkében ez a döntés egész életre szólt. A „szent” eszménye nem valami jámbor vágyakozás formájában élt benne, hanem a férfias, erős akaratban gyökerezett, mely még a későbbi katonai élet legnehezebb erőpróbáit is kiállta.

Annyira telve volt ezekkel a gondolatokkal, hogy keresnie kellett valakit, akivel érzéseit megoszthatja. Nem volt ez könnyű, mert a lelkében minden olyan gyengéd és szent volt, hogy egy szegénylős visszafogottság megbénította. Károly barátjánál próbálkozott egész óvatosan:

– Neked hogy tetszett az utolsó előadás? – kérdezte. Károlyt is igen mélyen érintették Kenenich atya szavai. Így aztán nem kellett sokat beszélni, hamar egymásra találtak. Ketten szövetséget is kötöttek, hogy segítik egymást a nagy célokért folytatott küzdelemben. Kötelezték magukat, hogy figyelmeztetik egymást a jellemhibákra, és mindig újra emlékeztetik egymást a közös eszményükre.

Kenenich atya gondoskodott arról is, hogy a feltörő lelkesedésből ne csak erőtlen rajongás legyen. Részletesen foglalkozott a szentté válás belső folya-

matával. Rámutatott, hogy a szent nem a rendkívüli, a feltűnő vagy a különös dolgok utáni vágyból, hanem a hétköznapi napokból táplálkozik. A hűség kötelességteljesítés embere. „**A megszokott szokatlanul jól!**”

Abban az időben közös lelki olvasmányként Barbaric Péter életrajzát olvasták az osztályban. Mint prefektusnak, Engling Józsefnek jutott a felolvasás feladata. Nehézkesen, lassan forgó nyelve miatt a felolvasásain csibészebb társai gyakran szórakoztak. Ez alkalommal azonban minden másképpen történt. Még az álmosan elkalandozók is felfigyeltek arra, hogy a prefektus milyen megindultsággal és belső hévvel olvassa Barbaric Péter életét. Nem tudni hogyan, de az ő lelkesültsége önkéntelenül figyelemre készítette a többieket is. Amikor végére ért a könyvnek, a tartalomjegyzéket is felolvasta. Fejezetről fejezetre a saját szavaival összefoglalva az olvasottakat. Csodálkoztak a társai, és azt gondolták, hogy egészen belebolondult ebbe a fiatal horvát fiúba. Mindenesetre néhány hétig Barbaric Péter lett a beceneve. Barbaric Péter azért volt Józsefnek olyan nagy hatással, azért lelkesítette és izgatta őt fel annyira, mert Péter nagysága a hétköznapi tökéletes kötelességteljesítésében mutatkozott meg. Vallásos lelkiéletét, az állapotbeli kötelességeit, a környezetével való bánásmódját, a földi élet elkerülhetetlen szenvedéseit, vagyis a hétköznapi élet minden kicsi mozzanatát csodálatraméltó készséggel és odaadással oldotta meg, és viselte. Az ő példájában egyszerre megvalósulva látta mindazt, ami az elmúlt időszakban a lelkét olyan mélyen megérintette.

Tilmann atya, a mi korszerű szentünk

Tilmann atyára nagyon illik a „korszerű szent” kifejezés. Igazi modern pap volt ő. Pap, Isten felszentelt és magának lefoglalt eszköze.

Minden idejét a rábízottak szolgálatára töltötte ki, de szigorúan szakított a napból az imádság, feltöltődés számára is. Bölcsen csak olyan feladatot vállalt, amihez értett. Nem szerelt vízvezetékot, nem szerkesztett újságot, nem vezetett iskolát, hanem előadásokat tartott, lelki beszélgetéseket folytatott, gyóntatott, közösségeket indított el saját útjukra.

Intenzív, élő kapcsolatban volt a Szűzanyával. Egy közeli (pap)barátja árulta el, hogy tizenhat éves korában Tilmann atya felajánlotta életét a Szűzanyának.

Ha fogós kérdést tettünk fel neki egy beszélgetés folyamán, csendben maradt. Behunyta a szemét. Néha azt hittük, talán elaludt. De nem, imádkozott. Ezután válaszolt, új szempontokkal segített a problémamegoldásban. Kérdésünket vagy minket magunkat vitt ilyenkor az Isten elé.

Szegénységben élt. Kevés személyes tárgya volt, azokat évtizedekig használta, de egy pillanat alatt képes volt elajándékozni őket. (Sokan emlékszünk fekete bőrdzsekijére, amit unokahúgától kapott ajándékba... Ez volt évszaktól és időjárástól függetlenül a kabátja.)

Sokszor és sokféle betegséggel, fizikai fájdalommal küzdött. Nem panaszkodott sosem, de aki jól ismerte, az látta rajta. Ezt lehetőségnek látta, hogy „gyarapítsa a kegyelmi tőkét”.

Nagyon fogékony és intelligens tanítványa volt Kenenich atyának. Meggyőződése volt, hogy Schönstatt alapítója Szent Ágostonhoz és Auqinói Szt Tamáshoz fogható jelentőségű és hatású szentje a jövő Egyháznak. Minden kérdést, problémát, jelenséget Kenenich atya szemléletmódjával közelített meg, azt mondta, ez biztos módja az egyházhoz és Istenhez hű életnek.

Jó humorral volt megáldva. Így tekintett az emberekre és önmagára is. Máig sok mindent őrzök Tőle a szívemben, mint például ezt is: „Kenenich atya sírjára az van írva: Szerette az Egyházat. Az enyémre az lesz írva: szerette a kávé.”

Szent helyen szent időben

Két szent életű pápa oltárra emelésére készültünk. XXIII. János és II. János Pál – mindketten nagyon közel állnak a szívünkhöz. Szent II. János Pál pápa tiszteletére építettük a pátyi templomot, őt különösen szeretjük. Tanulni akarunk tőle. Ő megtanított bennünket arra, hogy az Isten igazi gyermeke a legmélyebben tudatában van annak, hogy Atyja házában, és csak ott van otthon, a legkomolyabban megérti és átéli azt, hogy Atyja a tenyerén hordozza őt, ezért nyugodt a nehézségekben és a megpróbáltatásokban, nyugodt a szenvedésben. Elfogadja Atyja kezéből a jót és a nehezet egyaránt. Mert tudja, hogy Atyja szereti őt, mindenkinél jobban, és tudja, hogy az Atya irgalmas. Mindig érezhető volt rajta, hogy ismeri a hazavezető utat, és segíteni akar bennünket is, hogy hazataláljunk. Ezért először is Máriához vezet bennünket. Tudjuk, hogy milyen fontos volt számára a rózsafüzér. Mint jó atya, gyakran megsimogat, megnyugtat bennünket. „Ne féljete!” – de sokszor mondta ezt nekünk életében! Oltárra emeli Fausztina nővért, és elrendeli az Isteni Irgalmasság tiszteletét. „Jézusom, bízom Benned!”

Nagyon sokat jelent számunkra ez az útmutatás – a hagyományos rózsafüzér és az irgalmasság rózsafüzérének imádkozása naponta erősít meg bennünket. Nehézségeink közepette gyakran fordulunk Szent János Pál pápához. Szentté avatására kilenc héten át napi imádság-

gal készültünk egész közösségünkkel, közbejárását kérve, gondolataim elmélkedve. Megrendítő számunkra mindennek feletti szeretete Istennek minden gyermeke iránt. Szeretnénk tőle megtanulni ezt a mindenkor megbocsátó, a másikat valóban Isten szemével látó, feltétel nélküli szeretetet. Elkerülhetetlen, hogy eszünkbe jusson itt Kentenich atya is, és megállapítsuk, hogy milyen jó az Isten, hogy minden korban ad nekünk atyát.

Rómába indultunk tehát, és vittük magunkkal a szívünkben gyermekeinket, szüleinket, testvéreinket, közösségeinket, betegeinket, a ránk bízottakat, egész nemzetünket, és mindazokat, akik hozzánk tartoznak. Szent helyre mentünk, szent időben. Rengetegen érkeztek velünk együtt Rómába, ott volt az egész világ. Idősek és fiatalok, egészségesek és betegek, fehérek, feketék és sárgák. Egy szívvel-lélekkel vettünk részt a szentmisén, és jó volt ott együtt lenni Isten egész népével. Az Istennek is tetszett ez az együttlét, az biztos, mert amikor Ferenc pápa kijelentette, hogy XXIII. János pápa és II. János Pál pápa szent, akkor a teljesen sűrű égen két kicsi nyílás támadt a felhők között, melyeken át beragyogott a nap. És mi éreztük, hogy jó nekünk ott lennünk. Azután hazatértünk, hogy új erővel lássunk neki napi feladatainknak, amelyek soha nem lehetnek számunkra hétköznapiak, mert mindig a lehetőséget látjuk bennük a szeretet megélésére.

Mustármagnyi szent

Jézusom, Te azt kéred, hogy legyek szent. És azt is: legyek tökéletes, mint mennyei Atyánk.

Bocsáss meg, hogy ezt mondom, de nem értelek, hogy kérhetsz tőlem ilyet! Hát nem ismeresz?! Ekkora terhet, elvárást pakolsz rám? Micsoda görcsöt jelent igyekezni tökéletesnek lenni! Én is küzdök vele nap mint nap. És hiába, mert úgysem sikerül, mindig elbukom.

Akkor miért kérsz lehetetlent? Legyek szent! De ki a szent? Aki az erényeket hősiessé fokozta. Tőlem olyan távol áll a hősiesség. Az az

igazság, hogy nem is vágyom rá. Ne csodálkozz ezen Istenem, nem olyan vonzó hivatás ám szentnek lenni, mert Te a szenteket egyáltalán nem kényeztetted el. Bár néha megajándékozod őket boldogító jelenléteddel, nem babusgatod, hanem kőkemény megpróbáltatásoknak teszed ki őket. Lehet, hogy nem túl szimpatikus, hogy ezt mondom, de én jobban szeretem a csendes, nyugodt napokat, amikor nincs semmi „gáz”, mint a kőkemény küzdelmeket. És ugye, látod, a béke és boldogság idején én nem feledkezem el Rólad. Tudom jól, hogy Általad vagyok, aki vagyok, hogy ecset vagyok a nagy Művész kezében, és hála adok, hogy általam alkotsz, hogy az eszközöd lehetek. Viszont félek, ha komolyan kezelésbe veszel, hogy szentet fa-

ragj belőlem, én sírok majd és kiáltozom, és nyugós leszek és elkeseredett, és már most könyörgök Hozzád, hogy adj erőt, hogy szégyenszemre ne jussak oda, hogy haragosan elforduljak Tőled.

Beletúrok emlékeim tarisznyájába: bizony nemegyszer neveltél már engem is vaskesztyűvel, engem sem kényeztettsz csak, mentünk mi már keresztül együtt

komoly nehézségeken. És megtapasztaltam, hogy a terhet Te is hordozod velem, nem hagysz elsüllyedni a nyomoromban. Persze van, hogy hallgatsz, mint a tanár a teszt alatt, nem súgsz, nem

oldod meg helyettem a feladatot, hanem hagyod, hogy hozzam ki a legtöbbet magamból. És valóban erősödtem, bátorodtam a próbatételek által. De hogy én a megpróbáltatásokat kérjem?! Jaj, inkább nem!

Mégsem hagy nyugodni a gondolat: legyek szent. Napok óta Sík Sándor versének egy részlete jár a fejemben:

*„Nincs itt más, mint bölcsnek lenni,
Ha csak egy hüvelyknyűnek,
Semmi más, csak szentnek lenni,
Ha csak egy babszemnyűnek.”*

Ez vigasztaló: a babszemnyi szent is szent. No de milyen szent szeretnék lenni, ha már mindenképpen választani kell? Milyen erényt gyakorolnék szíve-

sen hősiesség fokon? Hoppá, meg is van a válasz: a normalitás szentje szeretnék lenni. Mi is a normalitás? Ezt sok okos ember próbálta definiálni. Másként határozta meg Allport, Erikson, Preston, Jahoda, Zax és Klein, másként fogalmazták meg az orvostudományban, a társadalmi fejlődés oldaláról, és megint másként az egyén szempontjából nézve. Nem akarom tudományos síkra vinni a dolgot, inkább csak boncolgatom, mit is jelent a normalitás az én olvasatomban.

Tudjak örülni magamnak, sőt jót kacagni blamási dolgaimon, hisz Isten nem teremt selejtet, én sem lehetek kukavárományos, eldobható holmi. És ha én sem, akkor a körülöttem élők is ezzel a tekintettel kell néznom. Ezzel szemben milyen gyakran eluralkodik rajtam az (ön)ostorozó lelkiület, és a vágy, hogy valaki egészen más legyen.

Legyek ott, ahol vagyok, nem csak testben, hanem lélekben is, gondolatban is. Ehhez egy kis adalék Kentenich atyától: „Ha munka, akkor munka, ha szabadidő, akkor szabadidő. Amit teszel, tedd egészen!” Milyen egyszerű, és még-

is milyen nehéz jelen lenni, elmerülni az „itt és most”-ban, mikor sokszor Rákosrendező dübörög az agyamban, egymást keresztezik a szálak, mit, mikor, hova, miért, ki és hogyan...?!

Fejlődjek a saját képességeim figyelembevételével: gyakran sajnálom az időt arra, hogy személyes eszményemet szem előtt tartva minicélokot, lépcsőfokokat fogalmazzak meg magamnak, pedig számtalanszor megéltem már, ha kicsi lépéseket teszek úgy, hogy

a nagy feladatot apró részfeladatokra bontom, amiknek az elvégzése már nem hatalmas átrághatatlan kásahegy előttem, akkor ez erőt és sikerélményt ad a folytatáshoz.

Egészséges működés a „nyavalyák”, fogyatékoságok ellenére, sőt, azokkal együtt: nem vagyok tökéletes, ennek ellenére tudok adni valamit, amire másnak szüksége van, be tudok tölteni valami űrt a világomban. Megerősítenek Kentenich atya szavai: *„Életünkben a fájdalmak, a sebek töréspontjai a kegyelem betörésének helyeivé válhatnak, ahol Isten gyakran küldetést ad.”*

Nem felejteni el testemet erősíteni, edzeni, hogy a lehetőségeimhez képest ép legyen az, amit a lélek templomaként kaptam. Nem mániákusan, görcsösen, hanem élvezve a mozgást, azt, hogy egyre jobban engedelmeseedik nekem, meghálálja, ha törődök vele, és segít abban is, hogy közben a fejem kitisztuljon.

„A fáradt ember nem tud szeretni.” Ó, hányszor hallottam már én is ezt Tilmann atyától. Röhejes lenne azt

mondani, hogy a kipihenttség szentje szeretnék lenni, de ez a vágy nem áll távol tőlem, ám a valóságtól annál inkább. Gyenge akaraterőnek hatalmas munkó férjem diktatórikusnak tűnő módszere: este 11 felé kikapcsol a router, elszáll a net mindenkinek: lökést ad mindannyiunknak az ágyba meneteléshez. Hálás vagyok érte.

Tudjak nemet mondani, mikor elértem a határaimat, egy nagyobb, de kevésbé látványos cél érdekében, akkor is, ha neheztelnek érte, ha nem értenek meg, ha elutasítás a következménye.

Örömet adó, szeretetteljes, működő kapcsolatok: legyen időm ne csak a sürgős, hanem a fontos dolgokra is: játszani, alkotni a gyerekekkel, idős szüleinket, nehéz terhet hordozó ismerősöket felhívni, meghallgatni, befogadni azt, amit mondanak, ápolni, gazdagítani a családi és baráti kapcsolataimat.

Elvarrni a szálakat: ne cipeljem a harag, a megbántottság mázsás terheit, amik engem is gyengévé, keserűvé tesznek. Megtapasztaltam, hogy amikor elhunyt szerettemtől személyesen nem volt már módom bocsánatot kérni, le-

velet írtam neki, kimondtam azt, amire korábban nem voltam képes, és már ez is könnyített rajtam. Ő, aki már Istennél van, biztosan örömmel olvassa a menyeyei postás által küldött sorokat.

Hálás és derűs szív: tudjak örülni az apró dolgoknak: a kitergetett ruha friss illatának, egy futó érintésnek a vállamon, egy őszinte beszélgetésnek... „Isten kis prófétáinak” lássam őket. Adjak hálát ne csak Istennek, hanem gyakran mondjak köszönetet, amiért csak tudok, az embereknek. Ahol az öröm lakik, oda nehezebben fészkel be magát a szomorúság, így a keserű eseményeket is jobban fel tudom dolgozni.

Minden nap szánjak időt a párbeszédre azzal, aki a kezében tartja az életemet, kérem az iránymutatását annak, aki ismeri minden porcikámat, vágyaimat, és segíteni tud abban, hogy elérjem a célot.

Könnyen eshetek olyan hibába, hogy látványosan törtetek előre a szentté válás vélt ranglétráján látványos akciókkal, apostoli feladatokkal, és közben elfelejtek normálisnak lenni, egyszerűen ÉLNI. „Néha olyannyira szeretnék angyalokká válni, hogy elfelejtünk embereként viselkedni” – mondja Szalézi Szent Ferenc. Elindulok Feléd, Istenem, tyúklépésekkel, mint az anonim alkoholista, mindig csak egy napra tervezve, hiszen ez belátható idő, könnyebben megvalósítható. Igen, Istenem, szeretnék szent lenni, a normalitás szentje, olyan normális, ami ma már szinte nem is normális. Kicsike, babszemnyi szentnek lenni is milyen nagy feladat, de az sem baj, ha csak mustármagnyi leszek! Adj erőt, Uram, hogy sikerüljön!

Férfiszemmel az időről

Nagy érdeklődéssel olvastam az Oázis legutóbbi számában megjelent írásokat az időről. Feleséggel mi is sokat beszélgetünk erről a témáról, hiszen – mint minden sokgyermekes nagycsaládban – mi is sokszor úgy érezzük, hogy az idő fogságában élünk, és nincs annyi időnk, amennyit szeretnénk önmagunkra és gyermekeinkre fordítani. A probléma általános, és egyre csak fokozódik, legalábbis akkor, ha gyermekeink a kisdedekorból az óvodáskorba, majd az általános iskolás korba lépnek – és éppen ebben az élethelyzetben vagyunk mi most.

De vajon min múlik, hogy mennyire uralkodik rajtunk az idő? Hogyan lehet jó időbeosztással élni? Számomra az állandó időzavarban való élet ördögtől valónak tűnik, amit kerülni kell. Úgy gondolom tehát, hogy az idő is uralkodhat rajtunk (nemcsak például a pénz), ami nem jó. Én sokszor arra hajlok, hogy az időzavar abból adódik, hogy nagycsaládban élünk és sok gyerek vesz körül bennünket, míg párom inkább úgy gondolja, hogy sokkal inkább a személyiségtől függ, ki mennyire tudja beosztani az idejét. Ismerünk olyan családot, akik két gyerekkel is állandóan csúszásban élnek, míg mások négy-öt gyerek mellett is jól működtetik a családot, és emellett aktív tagjai a plébániának, szervezkednek az

iskolában és felvállalnak számos karitatív feladatot.

Nem mellékes persze az sem, hogy ki milyen szakmában dolgozik, és kinek a munkahelyén hogyan kell helytállnia. Tapasztalatom szerint ebben óriási különbségek vannak. Egy nehéz, embert próbáló munkahelyen vagy cégnél végzett akár hivatásszerű munka is jelentősen csökkentheti az önmagunkra, a párunkra és a gyerekeinkre fordított időt. Ennek később – esetleg a gyerekek felnövekedése után – sok negatív következménye lehet.

Az idő ugyanakkor relatív is, és kinek-kinek máshol lehet az

határ, amelyet már kapkodó időnek vagy időzavarnak él meg. Párommal mi igen különböző családi környezetben nőttünk fel, legalábbis ami a gyermekek számát illeti. Én egy egygyermekes családban nőttem fel, míg feleségem egy négygyermekes nagycsalád legnagyobb gyermeke volt. Nekem két unokatestvérem volt, feleségemnek harmincegy. Sokat lehetne beszélni arról, hogy ki-ki milyen családmódot hozott magával. Az azonban biztos, hogy abban a családi környezetben ahol én nőttem fel, bizonyos dolgokra sokkal több idő volt, így nekem alacsonyabban van az a határ, amit én már időzavarnak élek meg a mindennapokban.

...tudunk nemet is mondani egy-egy felkérésnek, feladatnak.

Hogyan próbálok hát mégis időt szakítani arra, amit szeretnék? Először is próbálok tartalék időről gondoskodni. Furcsának hangozhat, de nekem a karórám tíz perccel előre van állítva, hogy legyen tíz perc plusz időm egy-egy helyre elindulni vagy megérkezni (például reggeli szentmise vagy szülői ebéd). Így a késések számát csökkenteni lehet. Javul az időbeosztás akkor is, ha tudunk mérlegelni, mi az, ami fontos, és azokat előre tudjuk venni az elvégzendő feladatok között. Feleségem sokszor meséli, hogy ha például otthon van délelőtt a legkisebb gyermekünkkel, és előbb átgondolja, mit akar aznap mindenképp elvégezni (házimunka, e-mailek írása, telefonok intézése, vásárlás stb.), akkor több mindenre jut ideje. Az egész persze akkor működik jól, ha ezzel párhuzamosan tudunk lemondani is, és tudunk nemet is mondani egy-egy felkérésnek, feladatnak. Ez talán nekem megy könnyebben (bár itt meg néha felmerülnek a másoknak, hogy van még erre is ideje típusú gondolatok). A döntés felajánlható a Jóistennek is, és kérhetjük, hogy ha nem jól döntöttünk, legközelebb bölcsőbbek legyünk. Az mindenesetre szerintem elmondható, hogy egy sokgyermekes nagycsaládban el kell fogadni, hogy nem lesz mindenre idő. Amíg nem volt családom, sok barátommal tartottam szoros kapcsolatot, és aktívabb tagja voltam a plébániának vagy más közösségeknek. Amikor családom lett, részben a korábbi baráti kapcsolatok fellazultak, amit én kezdetben igen sajnáltam, de ma be kell látnom, hogy ez szükségszerű ebben az életszakaszban és élethelyzetben.

Végül fülembé cseng, hogy sokszor mondják az embernek, arra van idő, amire igazán akarod. Kétségtelen, hogy az ember előtt mindig van egy szabad választás, hogy ezt tegye vagy azt. Ugyanakkor azt is érzem saját családom életében, hogy egy-egy döntés maga után von számos olyan kööttséget is, amelyben már nem lesz igazán szabad választás. Előre kell tehát megítélni, hogy meg tudunk-e szervezni egy zsúrt, hányféle különóra tudjuk vinni gyermekeinket, és van-e értelme vendégeket hívni vasárnap délutánra, ha másnap iskola van.

Ezen gondolatok papírra (számítógépbe) vetése közben szeretett feleségem mellettem terem, kezét vállamra teszi, és kérdően rám tekint: erre most van idő?

Önnevelés

Egy apa megkérdezte a Bölcsöt:

– *Mondd, Mester, adnál valamilyen tanácsot nekem a gyerekeveléshez? Gondjaim vannak...*

– *Változtass a hozzáállásodon! Ne őket neveld, hanem magadat! Hiszen tudod, hogy amíg kicsik, utánoznak, amikor meg nagyobbak, példaképet keresnek – választotta a Mester. Aztán hozzátette:*

– *A nevelés nem beszéd, hanem tett kérdése.*

Ez a rövid történet rávilágít arra, hogy a nevelés önneveléssel kezdődik.

1912 októberében a fiatal Kentenich József atyát spirituálisnak, lelki vezetőnek nevezték ki a Vallendarban épült új diákokthonba. Rendkívül nehéz helyzetben vette át a fiúk lelki vezetését. A ház előljárói ugyanis a korábbi házirendnél egy sokkal szigorúbb szabályzatot léptettek életbe. Az előljárók megkövetelték a növendékektől, hogy a házirendet kívülről megtanulják és betartsák. A legkisebb fegyelmezetlenségért is kemény büntetés járt. A legsúlyosabb büntetésnek a testi fenyítés számított, amely mindig nyilvánosan történt, és mélyen sértette a fiúk önértetét. A fiúk hevesen tiltakoztak a szigorítások ellen, a házban pedig forradalmi légkör alakult ki. A folyosókon röpcédulákat ejtettek el, az egyikben ez volt olvasható: „az olyan házat, ahol nincs öröm, be kell zárni”.

Ebben a pattanásig feszült légkörben Kentenich atya felismerte, hogy az eddigi nevelési módszerek nem vezettek

eredményre, ezért a fiúk figyelmét az önnevelés felé fordította. Képesse kell tenni a fiúkat az önnevelésre, ez a nevelés igazi értelme. Ezzel a felismeréssel arra, hogy magukat neveljék, így a nevelés tárgyát a nevelés alanyává emelte. Az egyik előadásában az ember lelki fejlődését az óra szerkezetéhez hasonlította: *„Az ember benseje olyan, akár egy óramű. Mi vagyunk saját magunk óraművesei, mi vagyunk azok, akik saját belső fogaskerekeinket megjavítjuk. Először lelkiismeretesen fel kell deríteni a hiba okát, aztán a helyükre kell illeszteni az elhajlott részeket, míg minden egyes kis kerék tökéletesen egymáshoz nem illeszkedik, és megszűnik a csikorgás és recsegés. Mindezt igen óvatosan, finoman kell véghezvinni. Hiszen semmit sem érnének el azzal, ha mindjárt kalapáccsal esnének neki a szerkezetnek, míg valami el nem akadna benne, vagy éppen túlságosan gyorsan kezdene el járni, és így hamar darabjaira esne. Egyre inkább meg vagyunk győződve arról, hogy az emberi lélek még az óraműnél is jóval finomabb és érzékenyebb szerkezet.”* Az óramű hasonlatot tovább boncolgatta a fiúknak. Nincsen se két teljesen egyforma óraszerkezet, se két azonos óramester, éppen ezért az önnevelés folyamatában fel kell ismerni az egyediséget: *„Az én képességeim, beállítottságom, szenvedélyeim és nehézségeim nem ugyanazok, mint a tied, ez és ez a dolog nem érdekel annyira, mint téged. Ezért nem is alkalmazhatom ugyanazokat a fogásokat, amiket te a saját*

óraműved javításakor alkalmazol. Az én óraművem, az én bensőm teljesen különbözik a tiedtől. Én is egyedi vagyok, te is egyedi vagy.”

Kentenich atya arra törekedett, hogy atyai jó barátja legyen a fiúknak, magát egészen a fiúk rendelkezésére bocsátotta. Ez a bizalomteli kapcsolat tette lehetővé, hogy a fiúkkal egyetértésben meghirdesse a programot: *„Meg akarjuk tanulni magunkat Mária oltalma alatt szilárd, szabad, apostoli jellemekkel nevelni.”*

Az önnevelésben élen járt az egyik tanítvány, Engling József. 1898. január 5-én Prossittenben született, egy szabómester negyedik gyermekeként. A hét testvér közül anyja megkülönböztetett gondval és szeretettel vette körül Józsefet, testi hibáinak köszönhetően. Egyrészt vállalai deformálódtak, emiatt kissé púpos, hajlott testtartású lett. Másrészt nehezen tanult meg beszélni, és beszédhibás is volt. Erős, nagytermetű fiúvá fejlődött, akár a falusi fiúk vezére is lehetett volna, de hiányzott belőle a vadság. A tanulásban lassan haladt. Nem volt csillogó a tehetsége, de szorgalmával és kitartásával az osztály élére küzdötte fel magát.

1912 őszén, miután megérett benne a vágy, hogy pap legyen, felvették a pallottinusok diákokthonába. Nehéz kezdet volt ez számára. A gúny állandó céltáblája volt vidékies ruházata és beszéde, valamint lassú, szögletes mozgása miatt. Év végére azonban már itt is

ő lett az osztályelső. De Józsefet nem a versenyszellem vezette. Az elmélyülő tanulással jövő hivatására akart minél jobban felkészülni. Lelke mélyéig érintették Kentenich atya papságról szóló előadásai. Egy alkalommal az atya egy hajósinasról mesélt, akit durva matrók gyakran hordóra fektettek és kötéllel megverték. Ő ekkor a kapitány mondatát ismételte: *„Fiú, tarts ki!”* Végül ez a magatartás lett sikerének titka. József hasonlóan viselkedett, amikor a fiúk beszédéért, testi hibájáért gúnyolták.

Kentenich atya egyszer elmesélte nekik, hogy a francia királyi udvarban hogyan nevelték a kis hercegeket. A hercegi fiúcska mellé rendeltek egy másik, hasonló fiút. Ő volt a „bűnbak”. Ha a kis herceg valami büntetésre méltót tett, őt verték meg helyette. Így riasztották el a hercegecskét a rossz dolgoktól, és így tudatosították benne, hogy hibáit a népe fogja megszenvedni. A fiúk ezt

hallva hangosan méltatlankodtak. Milyen igazságtalanság! Hogyan lehet a bűnös helyett egy ártatlant büntetni? Kentenich atya ezzel rámutatott arra, hogy mindegyikőjüknek van egy ilyen bűnbak társa. Hiszen minden helytelen dolguk, jellemhibájuk miatt a társaiknak kell helyettük ártatlanul szenvedni és bűnhődni.

József azonnal felfedezte magában a hirtelen haragra való hajlamot, mely különösen akkor tört elő belőle, amikor úgy érezte, hogy az igazság csorbát szenved. Azt is felismerte, hogy gyakran zuhan a rosszkedv csapdájába. Ettől kezdve már tudatosan nevelte magát a segítő testvéri szeretetre. Eszménye így hangzott: „Mindenkinek a mindene lenni”. József feszült figyelemmel és szomjas szívvel vett részt a tanulmányokban. Különösen állt ez a lelki életről szóló előadásokra. A megismert igazságokat teljes komolysággal és kitartással akarta a hétköznapi életben megvalósítani.

Később tanulói prefektussá választották. Feladata az lett, hogy felügyelje a fiúkat a stúdiumteremben és elérje náluk, hogy lelkiismeretesen tanuljanak. Ezt a hálátlan feladatot nagy türelemmel és szeretettel végezte, és közben megtanult szemben úszni az árral. Szerette volna megnyerni a társai szívét. De felismerte, hogy csak azt használhatja fel, amivel a Jóisten őt felruházta. Szerény vidéki fiú maradt, régimódi öltözékekkel. Azáltal azonban, hogy József a dolgaiban önmagához annyira hű és következetes maradt, akaratlanul is nagy tekintélyt szerzett a fiúk között. József mindig egyenes és igaz volt, soha semmit nem tett, hogy hatást érjen el, nem fontoskodott.

1914-ben kitört az első világháború. A következő időszakban Kentenich atya többször beszélt a háborúról, a népek gígaszi küzdelméről. Mondanivalóját így foglalja össze: „Korunknak szentekre van szüksége!” A fiúknak nem volt kifogása a gondolatmenet ellen, de meglepődtek a kijelentésen. Igaz, hogy erős férfiak, eszményi papok szerettek volna lenni, de szentek? Azok nem... Az egyik fiú meg is jegyezte: „Ha a szent kifejezést hallom, lelki szemeim előtt feltűnik egy halálosan komoly, félelmet keltő alak, sápadt arccal, kiálló pofacsontokkal, mélyen ülő szemekkel, szőrcsuhába öltözve, bal kezében a kereszttel, jobb kezében egy félelmetes korbáccsal.” A szent többüknek is valami idejétmúlt, beteges jámborságot jelentett, olyan embert, aki örömtelenül és ügyetlenül, az imádságba merülve éli életét. Kentenich atya azonban nemcsak egy szentről beszélt, hanem a „korszerű” szentről. Kentenich atyánál a nagy, erős, magával ragadó és értelemmel telt személyiség eszményképe és gyűjtőfogalma volt a szent. A szent egy olyan embere az Isten-szeretnek, aki képes kiállni a tűzpróbát a hétköznapi kis dolgaiban is. József ezek az előadások rendkívül nagy hatással voltak. „Szent akarok lenni” – született meg benne a döntés. Az egyik barátjával kötelezték magukat, hogy figyelmeztetik egymást a jellemhibákra, és mindig újra emlékeztetik egymást a közös eszményükre. József még a nehéz frontszolgálat alatt sem feledkezett meg ígéretéről. „A megszokottat szokatlanul jól!” – vált szinte szavajárásává Józsefnek.

Képernyőbámulás

A nyár közeledtével megkértünk két schönstatti édesanyát, mondják el, hogy hogyan kezelték/kezelik gyermekeik tv- és (sz)ámítógéphasználati igényeit. Ezekből idézünk néhány gondolatot:

„Az ilyen korlátozásról szóló kérdéseknél jobban bejön a „mit *igen*”, mint a „mit *nem*”. Arra gondolok, hogy olyan programokat, tennivalókat kell kitalálni a gyerekeknek, hogy ne maradjon idejük számítógépezni. Nagyon sok könyvet elolvastam a gyerekeimnek, amit én is borzasztóan élveztem. Persze időigényes, de az nem baj. Sok dologba bevontam őket, olyanokba, ami nekik is öröm volt, pl. tésztagyúrás, kenyérdagasztás, stb. A nyár a befőzés ideje, ugye, ilyenkor sokat segítettek, pl. meggymagozás mellett nézhetek egy filmet. A mai napig – pedig már felnőttek – nagyon szeretnek magozni, és örömmel nézik közben a régi nyári filmeket. Ehhez a *magozás életérzéshez* hozzátartozik nekik a Keménykalap és krumpliorr c. film például. Nyáron sokféle „készítsd magad” technikát ki lehet próbálni, amire iskola-időben nincs lehetőség. Csoda dolgokat lehet készíteni pet palackból, tetra dobozokból és minden egyéb „szemétből”. Érdemes rákeresni a neten.

Maga a korlátozás pedig szükséges dolog: mi megmagyaráztuk a gyereke-

inknek, hogy egyszerűen elbutulnak, ha állandóan monitoroznak. Be fognak szűkülni, stb. Ismeretszerzés céljából szabad volt mindig a géphez ülni. Egyik lányunkat nagyon érdekelte mindig is a földrajz, és jónak tartottuk, hogy ezzel kapcsolatos oldalakat nézzen, mert csodajó és csodaszép dolgokat lehet ebben a témában látni. Számítógépes játékot nem engedtük meg sose kisebb

korukban, és felnőve nincs is ilyesmi-re igényük – hála Istennek, és tényleg Neki! Ebben valószínűleg az is szerepet játszott, hogy zeneiskolába, Regnumba jártak-járnak, és nem sok idejük maradt ilyesmire.

Amikor időhatárt szabtunk a gépezésnél, akkor mindig valami pozitív alternatívát ajánlottunk helyett: – Légyszi,

Fogadom...

most már hagyj abba, inkább menj ezt vagy azt csinálni. Még jobb, ha hívjuk együtt csinálni valamit.

Szerintem a számítógépes – mondjuk így – etikett betartása nagyon hasznos, pl. nem eszünk a gépnél. Ha ilyesmit megengedünk magunknak vagy a gyerekeknek, akkor szépen lassan ritkulnak, felszínesednek a családon belüli kapcsolatok. Szekularizálódik az egész életünk, a gyerekek között felnőve nem lesz kapcsolat, stb.

Manapság a szülők félnek nemet mondani sajnos, pedig az idő és maguk a gyerekek is meghálálják később a normális korlátozást.”

Egy másik anyuka szerint pedig:

„A teljes tiltás biztosan nem jó, hisz az növeli a „tiltott gyümölcs édesebb” szindrómát. Meg kell őket tanítani használni. Mióta megtörtént a digitális átállás, azóta nincs tévénk. Egyre többször érzem úgy, hogy ez nem biztos, hogy szerencsés. Egyszer-kétszer van olyan, hogy hiányzik. Hogy aktuális legyenek, pl. a fiainknak egy BL-döntő. Vagy, amíg tudtunk, néztünk néha híradót, aminek kapcsán jókat tudtunk a világ dolgairól beszélgetni. Tehát, ez is csak egy eszköz, önmagában nem jó vagy rossz. Olyan, mint pl. az internet is, nagyon sok jó dologra lehet használni. Meg kell keresztelniük ezeket a csatornákat. Pl. egy fohász a számítógép bekapcsolása alatt, vagy filmről utóízlelés-szerű beszélgetés.

Eddig az a nyár volt a legszebb, amikor ki volt mondva, hogy minden héten a kedd és a péntek a gépnap, amikor egyszer játszhatnak max. egy órát, de csak akkor, ha nem nézik a többiek játékát. Ha nézni szeretné a tesóit is, akkor csak félóra. Ezen kívül egy közös hosszabb mese- vagy filmnézés még belefér. Ez elég világos és betartható szabály volt ahhoz, hogy az első 3-4 hét után más napokon már nem próbálkoztak...

Egy külön itthoni program nálunk a mozizás, amikor először nézünk meg

egy még senki által nem látott filmet – mint egy premier, és ezalatt van pattogatott kukorica, üdítő vagy nasi. Mindenki szereti ezeket a délutánokat.

Ha pedig vendég gyerekek érkeznek a mieinkhez, nem monított bámulni jönnek, azt otthon is tudnak.

Sokkal erősebb barátságok alakulnak ki egy-egy közös társasjáték, verseny, vagy homokozás alatt.

Nap mint nap tapasztalom, hogy igenis megerőltető állandóan résen lenni, és újabb és újabb ötletekkel előállni, az „és akkor mit csináljunk?” kérdésre. De hiszem, hogy megéri. Hisz mindjárt itt a nyár, és oktalanság lenne azt gondolni, hogy a kiskamaszaink csak úgy maguktól jól fogják kitölteni a hirtelen rájuk zúduló sok szabadidőt. Próbáljunk segíteni nekik! És ne féljünk a bizonygyakran elhangzó kérdésre: „Anyá, nézhetek tévét?”, így válaszolni: „Persze, kisfiam, csak be ne kapcsold!”

De mit is? Emlékszünk még, mit ígértünk, amikor Isten színe előtt összekötöttük az életünket? Azt kértük, hogy „Isten engem úgy segítsen...”

Igen, akkor segít, akkor leszek boldog, ha támogatom, szeretettel veszem körül társamat, akire úgy mondtam igent, hogy fogalmam sem volt, mi vár ránk. A Szentlélek nagy ajándéka az a bátorság és remény, amivel kimondjuk azt az igent, hogy egy életre elkötelezzük magunkat. Biztosak lehetünk sok örömben, és garantáltan jön szenvedés is. Mert anélkül nincs emberi élet. De bármi is jön, valamilyen módon Isten előkészíti azt, és mellettünk áll, segít nekünk. A kérdés csak az, hogy észrevesszük-e Őt, és hogy milyen változatos módokon jön a bátortításunkra, segítségünkre.

Ahogy annak az új regénynek a főszereplői, amit most olvasóink figyelmébe szeretnénk ajánlani. Két szerelmes fiatal összeházasodik, majd alig néhány hónappal az esküvő után, amikor még éppen, hogy elkezdték kialakítani közös életüket, súlyos baleset éri őket. Már az is csoda, hogy életben maradnak, de ami utána történik, az már a SZERETET csodája. Ahogy az ifjú férj, mit sem törődve súlyos sérüléseivel, küzd a feleségért. Először az életért, aztán a megfelelő kezelésért, majd a szerelmükért, házasságukért.

Megérintett az, ahogyan Isten előkészítette életükben ezt a próbát. Ahogy felkészítette őket arra, amire senki nem

számít. A legnagyobb megdöbbenést viszont az a tény okozta, amit idézek is könyvből:

„A feleségem talán összezavarodott, és nem emlékezett bizonyos dolgokra (pl. hogy férjes asszony, és ki is az az ember, aki állandóan mellette van!), de **nem feledkezett el Istenről. Tudta, hogy Ő vigyáz rá, jelen van az életében és megfelelő időben használni fogja őt céljaira.**”

Amikor az emberi test, az elme nem működik rendesen, akkor az Istennel élő lélek megmutatja magát. Az emlékezet kiesésével nem szűnik meg az ember tudása arról, hogy Isten szereti őt!

És miért is éreztem úgy, hogy pont az Oázis mostani számában kell ajánlalom ezt a könyvet, amiben a korszerű szenteket, példákat keressük? Egyrészt, mert az a hűség, az a remény, kitartás, lelki erő és hit, amivel megküzdnek a házasságukért, közös életükért a történet főszereplői, az túlmutat az emberen. Az csak Isten ajándéka lehet.

Másrészt, mert nemcsak végigküzdötték ezt a helyzetet, hanem a média érdeklődése és az ennek következtében rájuk váró sok kellemetlenség ellenére is vállalták a tanúságtételt. **Vállalták, hogy mindenkinek elmondják, Isten mit vitt végbe az életükben.** Sajnos éppen ez az, ami a könyv alapján készült filmből nagyon hiányzik.

Jó szívvel ajánlom minden házasságra készülő fiatalnak, az Istent keresőknek, és azoknak is, akik úgy érzik, belefáradtak a szeretetbe.

Hálások vagyunk

2014. július 5. reményeink szerint szép és tartalmas ünnep lesz a magyarországi Schönstatt Mozgalom életében. Találkozunk, együtt ünnepelünk barátainkkal, az egyház vezetőivel, más lelkeségi mozgalmak képviselőivel, hálát adunk és előre tekintünk, a jövőbe nézünk, keressük, hogy merre vezet az utunk a következő 100 évben.

Kentenich atya – aki 100 évvel ezelőtt a Szűzanyával szeretetszövetséget kötött – és Tilmann atya – aki 30 évvel ezelőtt érkezett Magyarországra és hosszú évtizedekig fontos tanításokat közvetített számunkra – olyan (lelki)pásztorok voltak, akik ismerték övéiket. Ugyanígy a Magyar Schönstatt Családmozgalom eddigi vezetősége: Gódány Róbert és Rita, Csermák Kálmán és Alice, Endrédy István és Cili, Ther Tóni és Ági, akik hat évvel ezelőtt vették át Tilmann atyától az irányítás felelősségteljes megbízatását.

A TECSENGŐ családok ez év januárjában jelezték, hogy Gertrúd-Mária nővérrel együtt keresik, hogy a Szűzanyával együtt kiket kérhetnének fel a következő vezetésében való közös munkára. Úgy érezték, itt az ideje átadni a stafétabotot.

A Magyar Schönstatt Családmozgalom nagyon sokat köszönhet a TECSENGŐ-nak, akik igazi, jó vezetőink voltak. Olyan vezetők, akik ismernek mindenkit ebben a szép nagy családban, és akik szeretettel és figyelmesen szolgálták a rájuk bízottakat. Ők voltak a kapu, akikkel együtt, akiken

keresztül nagyon sokunk útja vezetett a Szűzanyához, Kentenich atyához, a szeretetszövetséghez. Így találtunk lelki otthonra Óbudaváron, ahol egy oázis épült fel sokak közös munkája és áldozata eredményeként. Van Szentélyünk, képzőházunk, ahol a Szűzanya közreműködésével a Jóisten kegyelméből élet van, és ezt az életet kell tovább szolgálnunk és adnunk.

Hálát adunk értük.

Hálát adunk, hogy Róbert és Rita személyesen ismerhették Kentenich atyát, és ez nemcsak az ő, hanem sokunk elköteleződését is erősítette.

Hálát adunk, hogy bízva a Gondviselésben visszaköltöztek Magyarországra, és magukkal hozták az első magyar háziszentélyt.

Hálát adunk, hogy Tilmann atyát meghívták, és ő megígérte, hogy minden évben eljön családnapiakat tartani Magyarországra. Először egyet, majd kettőt és egyre többet.

Hálát adunk, hogy Tilmann atya példája és tanítása sokak szívében meghallgatásra talált, és ez erős családdá tesz minket.

Hálát adunk, hogy Rita és Róbert letették az alapokat, és lelkiileg kísérnek mindnyájunkat, hogy minden gyermeknek tudják a nevét, akik valaha jártak családnapiakon.

Hálát adunk, hogy Alice és Kálmán az előadók képzésében, Kentenich atya tanításának tolmácsolásában segítenek minket.

Hálát adunk, hogy Tilmann atyával együtt elindították a Családkadémia és a Kentenich Kisegyetem kurzusát. Kentenich atyától számtalan előadást, szöveget fordítottak le nekünk, valamint rengeteg kiadványt szerkesztettek.

Hálát adunk, hogy Cili és István gondoskodtak arról, hogy egy működő központ vár ránk, hogy bölcs, irányító gondolataik mindig humorral és jókedvvel párosulnak. Hálát adunk minden kilométerért, amit Óbudavár és Budapest között autóztak a közösség ügyeit intézve. Hálát adunk, hogy a családshövetség vezetőik.

Hálát adunk, hogy Ági és Tóni nagy szakértelemmel építették a falakat, és ezek lélekkel töltődtek meg, ahol nevelt nevelőkké válhatunk. Jó gazdaként, felelős gazdálkodással építették számunkra a kápolnát, szálláshelyeket, képzőházakat.

Hálát adunk, hogy amikor Tilmann atya megkérte őket a vezetésre, akkor vállalták, nem riadtak meg, és jó pásztorokként sokakat vezettek Schönstathoz, olyanokat is, akik nem ebből az akolból valók. Előttünk járnak, és követhetjük őket.

Hívunk mindenkit, hogy jöjjön, és ünnepeljünk együtt, adjunk hálát értük is a július 5-i ünnepen.

Tavaly nyáron sokakhoz eljutott Tilmann atya „Az én Schönstatom” című írása és a füzet, amibe reméljük, hogy sok gondolatot, emléket, meg tapasztalást írtatok már össze, hogy mit jelent számotokra Schönstatt, mit köszönhettek a Szűzanyának, Kentenich atyának, Tilmann atyának. Hívunk mindenkit, hogy írja le ezeket egy pa-

pírra, és egy borítékban hozza magával július 5-én. Az ünnepi szentmisén a felajánláskor szeretnénk odatenni a Szentély oltárára. Hálánk jeléül odaajándékozunk a Szűzanyának örömeinket, amiket megköszönünk neki.

Szeretnénk ezeket „Az én Schönstatom” gondolatokat összegyűjteni, és az októberi ünnepre egy kötetben megjelentetni hálánk és odaadásunk jeléül a Szűzanyának. Ez „A mi Schönstatom”. Bízunk abban, hogy sokan meghallják a hívó szót, és részt vesznek az októberi schönstatti ünnepségen (az itthon maradtakkal Óbudaváron fogunk ünnepelni). Talán „A mi Schönstatom” egy példányát magukkal vihetnék a zárandokok Schönstattba, és az Összentélyben is oda tehetnék az oltárra.

Tíz évvel ezelőtt, 2004. július 3-án volt Szentélyünk alapkövetétele egy szentmise keretében. Szinte az egész Magyar Schönstatt Család jelen volt, hogy Tilmann atyával együtt megünnepelje a pillanatot. Bízunk benne, hogy július 5-én nemcsak a schönstattiak, hanem sok hívó zárandok, érdeklődő, a schönstatti lelkeséggel szimpatizáló barátunk is velünk lesz, hogy közösen adjunk hálát a Magyar Schönstatt Családmozgalom 30, a nemzetközi Schönstatt mozgalom 100 évéért.

Szeretettel várunk mindenkit!

Jubileumi Munkacsoport

A Te szövetséged – a mi küldetésünk

Mit jelent számodra a jubileum? Schönstattban sétálva izgatott várakozást érzünk a levegőben: valami nagy dolog készülődik! Október 18-án Szűzanyánk szeretne gazdagon megajándékozni bennünket. Mi vagyunk 2014 nemzedéke, nekünk adatik meg, hogy megünnepelhetjük a 100 éves jubileumot. Számunkra ez három dolgot jelent: először is, mint nemzetközi Schönstatt család jobban megismerhetjük egymást, és megélhetjük a szeretetszövetségben való egységünket. Aztán országaink és kultúránk különbözőségeit látva tanulhatunk egymástól, gazdagíthatjuk egymást. Végül a jubileum kegyelmeiből merítve indulhatunk neki Schönstatt második évszázada alakításának.

1. Egymással találkozáskor megéljük egységünket

Schönstattban, az önkéntes programban veszünk részt a jubileum előkészületeiben. Ahogy 100 éve fiatalok gyűltek Kantenich atya köré, úgy most 12 országból jöttünk össze, hogy együtt dolgozzunk a Szűzanya eszközeiként. Irodai, kerti és apostoli munkát egyaránt végezve élünk együtt a 'Volontariat' közösségeként az Összentély árnyékában. Minden egyes önkéntes sokat feláldozott azért, hogy itt legyen: munkát, egyetemet, barátokat, családot, kapcsolatot... Ugyanakkor egy álom vált valóra: fél évet azon a helyen tölthetünk, ahol közösségünk kezdetét vette.

A jubileumi év számunkra a találkozások jegyében zajlik. Így pár önkéntessel Óbudaváron leszünk, amikor július 5-én a magyar Schönstatt család a barátokkal együtt ünnepli a 100 éves szeretetszövetséget.

Az év csúcspontja természetesen a schönstatti találkozó lesz, amire több mint 8000 zárandok érkezik. Az októberi zárandókat mindannyiunk számára egy egyszeri hatalmas lehetőség, mely által mélyebben megismerhetjük nemzetközi Schönstatt családjunkat.

2. Tanulni egymástól – gazdagabbá válni

A jubileumi év számunkra nemcsak az egymással való találkozást jelenti, hanem a találkozásban rejlő gazdagodást is. Minden, amit a Schönstatt mozgalomban ismerünk, a sokszínű nemzetközi kreativitás eredménye. Kantenich atya a szeretetszövetséget a Szűzanyával Németországban kötötte. A negyvenes évek elején az első leányszentély Uruguayban épült. Nekik köszönhetjük a ma álló kb. 200 schönstatti kápolnát. Kantenich atya Milwaukeében, amerikai schönstatti családoknál szentelte fel az első háziszentélyeket, melyekből ma Magyarországon már több mint 200 létezik. A sokunk által jól ismert korszó, melybe örömeinket és bánatainkat „dobjuk”, egy osztrák kezdeményezés, de ma már megtalálható az összes szentélyben.

Pár hete Csehországban egy nagy ünnep keretében felszentelték a házaspárok

útját. Szép, hogy mi magyarok is hozzáteesszük az eredetiségünket a nemzetközi Schönstatt család kincseihez.

A jubileumi évben öt sátorban gyűlnek össze a nemzetközi schönstatti család apostoli projektjei. Az októberi ünnep alatt ezeket meglátogatva felfedezhetjük, hogy a különböző országokban mit nyújt Schönstatt a családoknak, az ifjúságnak, milyen pedagógiai módszereket fejlesztett ki, és hogy hogyan segíti az egyházat és a társadalmat. A sátrakban sétálva októberben felfedezhetünk majd sok magyar projektet is.

Várunk Benneteket októberben!

Hely: Schönstatt

Idő: október 18.

Esemény: szeretetszövetség

Gamper Alice és

Csermák Péter

További infók:

2014.schoenstatt.hu

3. Együtt a következő 100 évért

2005-ben 70 magyar fiatallal voltunk Schönstattban, és részt vettünk a nemzetközi schönstatti ifjúsági találkozón. Az ott kapott lelkesedésből, lendületből, lelki mélységből, tűzből és örömből merítve virágoztak fel ifjúsági mozgalmaink az utóbbi években. Hasonlóra számítunk idén is.

Októberben együtt élhetjük meg a szeretetszövetség erejét. Az a tűz, amit innen hazaviszünk országunkba, egy új kezdetet jelent. Szűzanyánk csak arra vár, hogy belevágjunk, és gazdagon oszthassa a jubileum kegyelmeit.

Nyári ízek

Végre itt a nyár, szabadság, nyaralások, ráérősebb összejövetelek, finom ételek! És végre olvasóink is küldtek recepteket az Oázisba, amiknek annyira örültünk, hogy most ezek kerülnek terítékre.

Meleg, vagy kevésbé meleg nyári napokon a **kovászos uborka leves** a legjobb kezdet. Hozzávalók 4 adaghoz: 25 dkg kovászos uborka (levével együtt), 1 kis fej vöröshagyma, 1 gerezd fokhagyma, 1 csokor petrezselyem, 0,5 csokor kapor, 1,5 dl tejföl, 2 ek. olívaolaj, 2 csipet cukor, a tállaláshoz 20 dkg füstölt szalonna.

A finomra vágott hagymákat evőkanálnyi olívaolajon megdinszteljük. A kovászos uborkát és a levét, valamint az összes hozzávalót (beleértve a dinsztelt hagymát is) turmixba tesszük és összemixeljük. A szalonnát felcsíkozunk és zsíráját kisütjük. A levest jól lehűtve, szalonnával tálaljuk.

Ha esetleg nem szeretjük a kovászos uborkát, más zöldségekből is lehet készíteni üdítő és ízletes nyári levest pl. paradicsom, uborka, sárgarépa, fokhagyma, hagyma, só, bors, joghurt turmixolva.

Hagymás csirkeragu tárcsán sütve
Hozzávalók 10 személyre: 1,4 kg csirke- vagy pulykamell, 2 kg burgonya, 0,5 kg vöröshagyma, 5-6 gerezd fokhagyma, 2 csomó újhagyma, 0,3 kg zöldpaprika, kb. 1,5 dl étolaj, nagy csomó zöldpetrezselyem, kakukkfű, frissen őrölt bors, só.

A burgonyát hámozzuk meg, a kisebbeket kétfelé, a nagyobbakat négyfelé

vágjuk, és sós vízben félig megfőzzük. Kb. 200°C-on süssük ropogósra, de nem szárazra. Amíg elkészül, daraboljuk a hagymát cikkekre, a zöldpaprikát kockákra, a csirkemellet szeleteljük vastagabb csíkokra. Egy tálba öntsünk kb. 1 dl étolajat, szórjunk bele frissen őrölt borsot, kakukkfűvet forgassuk bele a húst, ügyelve, hogy mindegyikre jusson a fűszeres olajból, mert külön a sütédevényre már nem kell zsiradék.

A tárcsát felforrósítjuk, és a húst 5-6 perc alatt megsütjük. (Egyszerre ne tegyünk rá sokat.)

A megsült húst tegyük félre, fedjük le és tartsuk melegen. A hagymát dobjuk rá a visszamaradt zsiradékra, öntsünk alá 5-6 cl vizet, hogy a hús pörkanyaga feljöjjön a tárcsáról. Állandóan az aljáról felkeverve 1 percig pároljuk, majd hozzáadjuk a fokhagymát, a zöldpaprikát és a felkarikázott újhagymát. A zöldségek akkor jók, ha még roppannak. Ezután visszatesszük a megsült húst és rárajuk az aprított zöldpetrezselymet. Összekeverjük, majd hozzáadjuk a ropogósra sült burgonyát. Azonnal tálaljuk.

Bármilyen friss saláta kitűnő hozzá. Ezt az ételt a téli hónapokban sem kell nélkülözni, tehetünk bele gombát, húsos füstölt szalonnát, sonkát, pórét, metélőhagymát, cukkinit. Akár még csirke vagy kacsamájjal is gazdagíthatjuk (de azt külön megsütve tegyük hozzá a legvégén). Elkészíthető wokban vagy egy nagyobb serpenyőben is.

Talán még fellelhető egy kis eper ehhez a finomsághoz, de ha már nem, más hasonló gyümölcsből is remek záró fogás:

Epertorta tejszínes Mascarpone krémmel

26 cm-es tortakarikához (16 szelet)
Piskótatészta: 7 tojás, 14 dkg porcukor, 14 dkg liszt. Én először a tojásfehérjébe teszek egy csipet sót, pár csepp citromlevet, és nem egész kemény habbá verem. Hozzáteszem kanalanként a cukrot, majd a tojások sárgáját és legvégül óvatosan a lisztet. Sütőpapírral kibélelt tortakarikában, légkeveréses sütőben 170°C-on kb. 20-25 perc alatt megsütöm.

Krém: 5 dl tej, 2 cs vaníliás pudingpor, 25 dkg Mascarpone krémsajt, 5-6 ek. cukor, 5 dl tejszín, 1 cs zselatinfix vagy habfixáló. A megfőzött, forró pudinghoz hozzákeverjük a cukrot és a mascarponét. Habverővel néha megkeverve kihűtjük, ügyelve, hogy ne legyen csomós. Felverjük a tejszínt, ha már elég kemény, hozzáteszük a zselatinfixet és pár másodperc után hozzáadjuk a pudingos krémet, majd simára verjük.

Eperpüré: kb. 50 dkg eper, ½ cs dzsemfix vagy más tortazselé, ízlés szerinti cukor, pár csepp citromlé. Az epert negyedekre vágjuk, kicsit összetörjük, hozzáadjuk a dzsemfixet és a cukrot, (ne legyen túl édes) elkeverjük és 1 percig forraljuk majd kihűtjük, de ügyeljünk, hogy ne dermedjen meg.

A piskótát 3 részre vágjuk, az alsó lapot beletesszük a tortakarikába, egyenletesen elosztjuk kb. 1,5 cm vastagon a krémet, rátesszük a másik lapot, erre jön az eperpüré, majd a harmadik piskótalap. 3-4 órára hűtőbe tesszük, és

a megmaradt krémmel körbekenjük. Díszíthetjük eperszemekkel, csokoládéforgáccsal. Elkészíthető tepsiben is kockákra szeletelve, akkor a piskótát 8 tojásból kell készíteni, a krém és a püré mennyiségét nem kell megnövelni. Itt a lapot nem kell felválni, hanem a tészta alá kenjük az eperpürét arra krémet és díszíthetjük.

Citromos parfé

a legnagyobb családi sláger
1,5 nagy pohár sovány tejfölt beleteszem a tiszta konyharuhába, madzaggal összefogom, a mosogató csapjára akasztom 1-2 órára. 3 tojás sárgáját, 20 dkg porcukrot, 2 vaníliás cukrot, 1 citrom héját és levét összekeverünk és hozzáadjuk a lecsöpögtetett tejfölt, majd habverővel jól kikeverjük. 3 dl tejszínt felverünk, óvatosan hozzákeverjük. Tortaformába tesszük, mélyhűtőben egy éjszakán át fagyasztjuk. Fogyasztás előtt kicsit felengedjük, tetejére vagy akár belekeverve gyümölcs is tehető.

A borról ebben a számban a Budapest környéki etyeki borvidék gondoskodik:

Etyeki Saugvinon Blanc – Tátrai Pincészet

Kevéssé ismert francia fajta. Különleges illatú és zamatu bor, de csak ha jó a borász és a technológia. A zöld fű, csalán vagy bodza megtalálása a kóstolónak is öröm. Finom szénsav oldódik a szánkban, miközben az illattól elfelejtjük gondjainkat. Sajthoz, fehér húshoz, finom halételekhez is kiváló. Kissé megdöntve csodálatos zöldsé színt találunk.

Az idei, XXXII. Almásfüzitői Nemzetközi Borversenyen aranyérmet kapott.

Van boruk

Hálásan köszönjük a Jóistennek és a Szűzanyának

- ❖ Kentenich atyát, a Schönstatt mozgalom 100 évét és a szeretetszövetséget
- ❖ 31 éves Magyar Schönstatt Családot
- ❖ 10 éves óbudavári kápolnánkat
- ❖ Tilmann atya útmutatását, tanácsait, szeretetét
- ❖ Gertrud-Maria nővér munkáját
- ❖ a családnapok előadó házaspárjait
- ❖ a jubileumi munkacsoport munkáját
- ❖ az új, vezető házaspárokat
- ❖ a jubileumi Kentenich vetélkedő résztvevőit, szervezőit
- ❖ a Kentenich Kisegyetem öt éves kintartó munkáját és a gazdag diploma-munkákat
- ❖ az ifjúsági mozgalmainkat, a fiú és lány hétvégét és a budapesti közösségi helyet
- ❖ a schönstatti családcsoportokat
- ❖ a Családakadémia 11. évfolyamát
- ❖ azokat a testvéreinket, akik példát adnak nekünk türelemmel viselt szenvedéseikkel és nehézségeik nagylelkű felajánlásával a kegyelmi tőkébe
- ❖ mindazok áldozatkész munkáját, akik elősegítik mozgalmunk működését
- ❖ a TECSENGŐ házaspárjait és nagylelkű munkájukat
- ❖ azokat a szeretteinket, akik az örökévalóságban vannak
- ❖ a schönstatti családi tapasztalatokra épülő jegyesoktatást
- ❖ a papi, szerzetesi és családos hivatásokat.

Nincs boruk

Kérjük a Jóistent és a Szűzanyát,

- ❖ hogy a centenáriumi évében család-jaink elmélyüljenek Schönstatt lelki-ségében
- ❖ hogy a Magyar Schönstatt Család július 5-ei ünnepe kegyelmekben gazdag legyen
- ❖ hogy áldja meg Gertrud-Mária nővér áldozatos munkáját, kérjük számára a Szentlélek ajándékait és Kentenich atya karizmáját
- ❖ betegeinkért és az őket ápoló családtagokért
- ❖ testi, lelki és anyagi nehézségekkel küzdő családjainkért, hogy meghessék a kánai menyegző csodáját
- ❖ hogy segítse az egyedül maradt házastársakat és gyermekeiket
- ❖ a kapcsolati problémákkal küzdő házaspárokért
- ❖ hogy az óbudavári központ működéséhez szükséges feltételek továbbra is biztosítottak legyenek
- ❖ hogy élővé tudjon bennünk válni a szeretetszövetség a hétköznapiakban is
- ❖ a 12. óbudavári családakadémiai évfolyamba jelentkező családokért
- ❖ hogy a nyári családnapok gyümölcsözők legyenek
- ❖ hogy a régiók és családcsoportok megújuljanak, felfrissüljenek, és gyümölcsöző munkát tudjanak végezni
- ❖ hogy újabb családok találjanak rá a schönstatti útra
- ❖ hogy fiataljaink megtalálják társukat, akivel boldogan élhetnek.

ÓRIÁSI apróságok
(gyerekszój)

Legkisebb lányunk óvodás. Egyik nap kint játszottak az udvaron a homokozónál. Társai elkezdtek mondani, hogy mennyire imádják a puha homokot. Mire lányom rájuk szól:

– Ti hülyék, csak az Istent imádjuk!

Ötödikes lányom mesélte, hogy van egy kínai osztálytársa, aki megkérdezte egyik katolikus fiú osztálytársukat, hogy jár-e templomba. A válasz igen volt, mire a kis kínai hozzátette: – Ti akkor egy zombiban hisztek. Erre lányom nekiron-tott, és mérgesen rátamadott, hogy mit képzelsz, hogy mer így beszélni. A kínai fiú teljesen megszeppent, és elárulta, hogy a bátyjától vette a dolgot. – Mondd meg a bátyádnak, hogy ne merjen ilyet többet mondani, mert ha még egyszer meghalok ilyet tőled, felpofozlak.

Egy kedves ismerősöm kislánya mondta kb. 3 évesen: – Anya, adjál teát!

Erre anyuka kijavítja: – Ké-rek teát!

A gyerek válasza: – Jól van, igyál te is!

Az esti ima előtt egy-egy szent életéről szoktunk mesélni a gyerekeknek. A történetek hallatán mindig fellelkesültek, hogy ők is szentek lesznek. Egyik este az öt éves Tamás gondterhelten ült a szentélyben. – Mi a gond, Tomi?

– Azon gondolkodom, hogy én kiknek legyek a védőszentje?

Bence ma reggel a mosdóba igyekezett. A redőnyök még le voltak engedve, így félhomály volt a folyosón, amit ő így kommentált: – Lemerültek a szemgolyóim, mert alig látok valamit!

A kicsi lányom mindent lepakolt, kikapolt, szétpakolt, a nagylány vissza a helyére. Mikor ez sokadszor történt meg, a nagylány rászólt a kicsire:

– Rakd vissza, amit szétdobáltál!

Mire a kicsi:

– Mindent én csináljak?!

Kisfiammal fürdőben voltunk.

– Leér a lábad a vízben? – kérdeztem.

Kristóf: – Le, csak nem kapok levegőt!

Hétvégén fociztunk a kisfiammal. A kapuban állt, az egyik lövésem átment pont a lábai között, és gól lett.

– Bocs, pont átlóttam a lábaid között

– mondtam neki.

Mire ő: – Pedig az összes lábam lent volt a földön...

– Anya, mamának van aztapasztja?

– Mije?

– Hát aztapasztja.

– Az meg mire kell?

– Hát bibis a lábam...

Óbudavári hírek

Óbudavár, 2014. május. 21.

KEDVES SCHÖNSTATTI HÁZASPÁROK!

A családmozgalom vezetésének megújítására kértük ajánlásaitokat ez év januárjában. A felhívásra 62 házaspár küldte meg javaslatát február végéig.

A TECSENGŐ összegezte javaslataitokat, és ezt követően Gertrúd-Mária nővér megszólította és felkérte azokat a házaspárokat, akik a legtöbb bizalmat kapták. Az egyeztetések során, akik a felkérést elfogadták:

Szelestei Gábor és Barbara
Kaposi László és Andrea
Soós Viktor és Zsuzsanna
Radnai István és Márta

A Jubileumi Munkacsoportból (JMCS) három házaspár került az új vezetőségbe. Az új vezetők megbízatása három évre szól.

A régi vezetés (TECSENGŐ) és a Jubileumi Munkacsoport, kiegészülve a Radnai házaspárral május 16–18. között Gertrúd-Mária nővér vezetésével közös lelkigyakorlatot tartott Óbudaváron. Első közös megbeszélésünkön egyeztettük az átadás menetét. Az új vezetés ünnepélyes bemutatása 2014. július 5-én, jubileumi ünnepünkön lesz Óbudaváron. A szeptembertől kezdődő új munkaévet közösen indítjuk el, a zsinat szervezése már az új vezetés feladata lesz. A régi vezetés (TECSENGŐ) tanácsadóként működik tovább, igény szerint segítve az új vezetés munkáját.

Munkájukhoz Isten áldását, az egész magyar schönstatti közösség támogatását és imáját kérjük.

a TECSENGŐ családjai :
Ther Antal és Ágnes;
Csermák Kálmán és Alice;
Endrédy István és Cili;
Gódány Róbert és Rita és
Gertrúd-Mária nővér

A Diós ház hátsó kertjében elültetett facsemeték majdnem mind megeredtek, és szépen fejlődnek Imre zöldsége mellett.

Jó ütemben haladnak a Diós ház bővítési munkálatai. A július 5-i ünnepen átadásra kerül az új épületrész.

A képzőház új külső lépcsője és teraszburkolata elkészült.

Az NCSSZI családbarát közgondolkodás pályázatán 400 ezer forint támogatást nyertünk.

A márciusi önkéntes munkanapon a házaspárok útjának karbantartási feladatait és a kültéri padok felújítását végezték el a résztvevők. Ugyanakkor a kápolna nagytakarításán munkálkodott az egyik családcsoportunk.

Március 29-én tartottuk az ez évi kápolna búcsú ünnepet. A szentmise végén megáldották a Házaspárok útjának „Özvegység” állomását, mely a kápolna melletti emlékhelyen található.

Május 18-án a Családok a Családért Egyesület közgyűlésén a tagság elfogadta az egyesület közhasznúsági jelentését, melyet a honlapon tekinthettek meg: <http://csaladok.schoenstatt.hu/Egyesulet-kozhazsnusagi-jelentesei/>

Az alapítvány egyszerűsített közhasznúsági jelentését is a honlapon olvashatjátok.

Elfogadta a tagság és a felügyelőbizottság a 2014. évi költségvetés tervezetét is (az irodában megtekinthető), melyben négy milliárd forint hiány mutatkozik. Kérjük szépen, aki tudja imáival, áldozataival és adományaival segítse, hogy az óbudavári Schönstatt Központ működése zavartalan legyen, így biztosítva a háttérét a házasságokért és családokért folytatott tevékenységnek.

Köszönjük szépen az eddigi hűséges segítséget mindenkinek.

Gólyahír

Örömmel adjuk hírrül, hogy 2014. április 12-én megszületett kislányunk, Lilla, a mi kis Húsvéti tavasztündérünk!

Bartal Gergő+Orsi, Kinga, Máté

Családakadémia mint házasságszerviz

Közel 13 éves házások voltunk, amikor elkezdtük a Családakadémiát. Mi tagadás, a hétköznapi taposómalma és a kisgyermekes lét miatt addigra a sok év alatt egyszerűen eltávolodtunk egymástól. Olyanok voltunk, mint egy sok-sok éves roncs autó a százszáz generál szerviz előtt. Minimum a motor teljes felújítására, a sebességváltó darabokra szedésére, olajcserére és új akkumulátorra volt szükségünk, hogy a karosszériáról már ne is beszéljünk...

A képzés első évének célja pont a házasság megerősítése, ennek tükrében számunkra a CSAK első feléve a fenti hibáknak a számbavételéről, a kárfelmérésről szolt, vagyis hogy szembenézzünk a problémáinkkal. Ebben nagymértékben segítségünkre voltak a hallott előadások, mert kifejezetten alkalmat teremtettek a beszélgetésre, amit ki is tudtunk használni, miközben a gyermekeink jó kezekben voltak.

A második félévben kezdődött el a tényleges szervizmunka, ennyi idő kellett ahhoz, hogy végre megindulhasson a fejlődés.

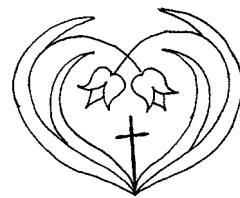
Fantasztikus volt szezononként három alkalommal kiszakadni itthonról, és máshol, másokkal tölteni a hétvégét. Ez az, amit pusztán önmagunknak nem tettünk volna meg.

A gyerekeink ugyan legelső alkalommal nem akartak eljönni, de ez a második alkalomtól kezdve megfordult: semmiképpen sem akartak otthon maradni, annyira megszerették a társaságot. Most

már velünk együtt szívből sajnálják, hogy vége a képzésnek.

Igazából már régebbi vágyunk volt, hogy legyen egy közös területe az életünknek, ami nem kifejezetten csak az egyikünké vagy a másikunké. Ami kivisz a hétköznapiakból, nem a családról szól, mégis kettőnkkel szorosán összefügg: egy olyan terület az életünkben, ahol közösen tudunk alkotni, tevékenykedni. Ez lett a szívtemánk feldolgozása, az előadásunk! Jó volt megtapasztalni a közös munka örömét, gyümölcsét, sokat tanultunk a közös készülségből.

Ennek a két évnek nagyon szép íve volt. Roncs autóként indultunk, és most úgy érezzük, hogy nemcsak teljesen megújultunk, hanem képessé váltunk arra is, hogy Isten autójaként oda menjünk, ahová Ő küld vagy hív minket.

Ha Ti is vágytok a megújulásra, és küldetést éreztek mások felé továbbadni Isten üzenetét, akkor szeretettel várunk Benneteket a Családakadémia 2014. szeptemberében Óbudaváron induló 12. évfolyamába.

Jelentkezés:

farkas.apati@freemail.hu címen
Farkas Sándor és Gyöngyvér szervezőknél.

Lánytáborok

Lánytábor 13–15 éveseknek

Időpont: június 29. – július 5.
Helyszín: Óbudavár
Jelentkezés: Varga Móninál
(vargamoni7@gmail.com).

Lánytábor 18+

Időpont: július 6. – 12.
Helyszín: Óbudavár
Jelentkezés: Oroszi Julinál
(juli.oroszi@gmail.com)

Lánytábor 16–18 éveseknek

Időpont: július 13–17.
Helyszín: Óbudavár
Jelentkezés: Oláh Gyöngyvérnél
(ogyongyver@gmail.com)

Lánytábor 9–12 éveseknek

Időpont: augusztus 3–9.
Helyszín: Celldömölk
Jelentkezni jelentkezési lap kitöltésével lehet, amelyet egy e-mail fejében küldünk is! Kérlek, írd erre a címre:
(bartaljulcsi@gmail.com)

Lánytábor 7–9 éveseknek

Időpont: augusztus 10–15.
Helyszín: Epöl
Jelentkezés: Schumicky Ildikónál
(schumicky.ildi@sch-ps.hu)

Győri lányhétvége

Május közepén a győri lánycsoport hétvégi lelkigyakorlatot tartott Tápon, amelyen nyolcan vettünk részt.

A program péntek délutántól vasárnap délig tartott, s ez idő alatt nagyon jól éreztük magunkat. A péntek este játékkal telt és egy kis ismerkedéssel, melyek nagyon barátságossá és családiassá tették az egész hétvégét. Másnap reggel – azaz szombaton – Klára-Mária nővér tartott nekünk előadást az időről, az időnk beosztásáról és az életünk menetéről. Ezek az előadások nagyon aktívak és jók voltak, sok gondolatot

együtt vitattunk meg, és mindenki vagy kics csoportban vagy akár a többiek előtt megoszthatta tapasztalatait, élményeit. Számomra a legfőbb gondolat az maradt, hogy mi csak hajók vagyunk a tengeren, s a kikötő a mi nyugalmunk, ám a hajónak a nyílt vízben kell a helyét megállnia, hiszen arra teremtett. A délután folyamán Schönstatterról volt szó és a jubileumi évről. A csoportunkból nem mindenki ismeri egészen a schönstatti mozgalmat, köztük én sem, ám ez az előadás sokat segített még jobban megismerni. Szombaton vacsora után (az ételek mindig nagyon finomak és elég-

ségesek voltak) megnéztük a Leckék az életről című filmet, amit aztán közösen megbeszéltünk. Vasárnap reggeli ima

után összeköltöztünk, reggeliztünk és részt vettünk Tápon a szentmisén.

Szentmise után még egy kicsit takarítottunk, majd újult erővel mindenki nekivágott a következő hétnek.

Azt hiszem, mindannyiunk számára nagyon sokat jelentett ez a hétvége, rengeteg vidám játékban, közös ebéd készítésben és sok lelki élményben volt részünk. Klára-Mária nővér lankadatlan mosolya, a csoportunk vidámsága és mindannyiunk odaadása tette ily csodálatossá ezt számunkra.

Óbudavári előtalálkozó

Szeretettel hívunk minden fiatalat az óbudavári jubileumi ünnepség után az októberi **schönstatti út előtalálkozójára!**

Nagyszerű lehetőség ez arra, hogy kicsit közelebbről megismerjük egymást, akik októberben Schönstattban részt veszünk a jubileumi ünnepen. Továbbá alkalom arra, hogy kicsit többet tudjunk meg a jubileumról, és hogy magunkban is tisztázhassuk, mi is az, ami arra indít, hogy részt vegyünk az októberi ünnepen, mit várunk tőle, mit ajándékozunk a Szűzanyának. A találkozón nemzeti kitekintést is kapunk, Csermák Péternek és a Schönstattból vele érkező 10-11 kispapnak és önkéntesnek, valamint Gertrúd-Mária nővérnek köszönhetően.

Az előtalálkozóra elsősorban azokat várjuk, akik **októberben Schönstattba is** jönnek a jubileumi ünnepségre.

(Ha valami miatt azonban nem tudnál jönni Schönstattba, de fontos számodra a jubileum, és szeretnél eljönni, szeretettel várunk.)

Közérdekű információk az előtalálkozóról

Ideje: július 5. 17 óra – július 6. 17 óra (Mielőtt aggódni kezdenétek, hogy *vasárnap délután* hogy juttok vissza a civilizációba *Óbudavárról*, szeretnénk megnyugtatni mindenkit: 17.27-kor *megybusz* Veszprém felé.)

Helyszíne: Óbudavár, Diós-ház
Remélhetőleg olyan sokan leszünk, hogy nem fog mindenkinek hely jutni a Diós-házban. Akinek nem jut ágy (első-

sorban természetesen a fiúk), a Pajtában tud aludni.

Szükséges holmik: hálósák, polifoam (Pajta-lakóknak), toll és papír, ha jegyzetelni szeretnél (meg amúgy sem árt)

Költségek: 2500 Ft

Jelentkezés:

<http://2014.schoenstatt.hu/jelentkezes-az-obudavari-elotalalkozora>

Felhívjuk figyelmeteket, hogy a schönstatti útra külön kell jelentkezni Oláh Istvánnál!

Ha bármilyen kérdésetek, kérésetek van, forduljatok bizalommal a szervezőkhöz!

Oroszi Juli 06-30/915-8279
(juli.oroszi@gmail.com)

Fehér Gábor 06-20/775-29-88
(gaborfeher94@gmail.com)

Palásthy Gergely 06-20/610-81-63
(gergely@palasthybt.hu)

2014

KINT

Ebben az évben indítottunk el mint schönstatti fiatalok egy előadás sorozatot, nem csak schönstattiaknak. Célunk az volt, hogy egy olyan közös programot tudjunk szervezni, ahova el tudjuk hívni barátainkat is, tehát ne „csak” schönstatti szellemiségűek tudjanak rajta részt venni. Ezért azt találtuk ki, hogy felváltva hívunk előadókat a közösségünkben és máshonnan. Így sokféle megvilágítást kaphattunk, más keresztényi gondolatokat is megismerhettünk. Másrészt az előadások célja az is volt, hogy kifelé tudjunk nyitni, új embereket tudjunk befogadni kis közösségünkbe. Ezért az előadássorozatunk felszólítása, jelmondata ez lett: „Menjete és tegyete tanítványommá minden népet!” (Mt 28,19)

Az alkalmak bevált menete lett, hogy az előadás után kiscsoportos beszélgetésekben közösen dolgoztuk fel a hallottakat. Így egymás véleményét is megismerhettük, valamint jó lehetőség volt ez

az új résztvevők bevonására. A helyszín az óbudai szalézi kollégium volt.

Az első alkalom februárban volt, ezen Vértessaljai László jezsuita atya tartott előadást, „Életünkben felismerni Isten akaratát” címmel.

A következő hónapban Wangler Ottó és Katit, egy soproni házaspárt hallgathattuk meg. Áprilisban a BME docensével, Hajnal Gézával beszélgettünk arról, hogy tudjuk hittel megélni a hétköznapokat. Májusban ismét egy schönstatti házaspárral, Oláh Istvánval és Évával találkozhattunk, akik a „Nagynak látjuk egymást” c. előadásukat osztották meg velünk.

A következő alkalomra, június 21-re Szűcs Balázs atyát hívtuk el, aki már nagyon jól ismeri a közösségünket, ám rengeteg új gondolattal tölti meg életünket, Istenkapcsolatunkat és emberi kapcsolatainkat is.

Az előadás sorozatot az Ifjúsági Találkozó 18+-szal zárjuk, ami idén Óbuda-

váron lesz, július 17–20-ig. Erre természetesen azokat is óriási nagy szeretettel várunk, akik nem tudtak részt venni az előadássorozaton. Az IT lelki részét Csermák Péter fogja vezetni. A táborra jelentkezni a schkint2014@gmail.com

Páros nap 2014

2014. március 8-án a Közösségi Helyen került megrendezésre a negyedik Páros nap, Bartal Orsi és Gergő fiatal schönstatti házaspár szervezésében. A párok az „Az igazi vagyok neked? Te vagy az igazi nekem?” kérdések körülményéhez kaptak segítséget Karikó Éva és Sallai Tamás vezetésével. A rendezvényen nem csak schönstattiak vettek részt, és a kapcsolatok mélységét tekintve is színes volt a paletta: a párok a három hónapja járóktól a házasokig minden „kapcsolati fázis”-t képviseltek. Szép tapasztalat volt ennyi különböző emberrel találkozni, s az ő kapcsolatuk fényében szemlélni a sajátunkat. A rendkívül érdekes, értékes programpontok közül megpróbáltuk a ránk legnagyobb hatást tevőket összeszedni.

Az imát követő bemutatkozás során párunk nevében beszélve, nevét egy jellemző alliteráló előtaggal kiegészítve (Karikó Éva például Türelmes Tamásként mutatkozott be) bizonyíthattuk, mennyire ismerjük egymást. Utána a férfi és női gondolkodásmód közötti különbségekről beszéltek. Előbb Tamás mutatta be – egy folyosóhoz hasonlítva – a férfi gondolkodását: a folyosón sok ajtó található, melyek egy-egy szobára nyílnak, és amikor a férfi bemegy egy

címen lehet. Bővebb információt a <https://www.facebook.com/schonstattikint> oldalon találtok.

Szeretettel várunk mindenkit, órási élmény lesz ez a közös hétvége Óbudaváron!

ajtón, akkor csak az abban a szobában lévő dolgok kötik le figyelmét, a többi szobával pedig akkor foglalkozik, amikor azokban tartózkodik. Ezen szobák egyike egy teljesen üres szoba, amelyre ugyancsak igaz az előbbi megállapítás. Ezután a női gondolkodást Éva mutatta be. Egy mosógéphez hasonlította, melybe mindenféle színű ruha bekerül. Amikor a mosógép forogni kezd, a ruhák összevissza keverednek benne, utána mégis egyenként, ptyolat tisztán kerülnek ki a gépből. Leegyszerűsítve: a férfiak egy dologgal foglalkoznak, de az minden figyelmüket leköti, és szükségük van arra a bizonyos üres szobára is, a nőket viszont sok minden foglalkoztatja egyszerre, sokszor a legfurcsább összefüggések születnek meg a fejükben, a végén valahogy mégis összeáll a kép. A személyiségtípusokat játék segítségével mutatták be. Ugyanazon történetet olvasták fel négyszer, mindig másik típust behelyezve, így megfigyelhették, hogyan viselkedik a kolerikus, a szangvinikus, a melankolikus és a flegmatikus ugyanabban a helyzetben. Felolvasás közben le kellett jegyeznünk, ha olyan viselkedést hallottunk, amely ránk vagy párunkra jellemző, majd listáinkat ösz-

szvetettük. Ez nagy segítséget jelentett egymásról alkotott képünk és párunk saját magáról alkotott képének megismerésében. A csapatban való együttműködés tesztelésére két „rajzolás játék”-ot hoztak Éváék. Az egyiknél egymásnak háttal ülve kellett „lediktálnunk” néhány ábrát a párunknak, aki ezeket lerajzolta (a diktálendő ábrákat persze a rajzoló előre nem nézhette meg). A másiknál egy tollat egyszerre fogva, beszélgetés nélkül kellett három rajzot elkészítenünk. Talán ez utóbbi programpont váltotta ki a legnagyobb visszhangot a nap folyamán, és úgy vettük észre, hogy a legtöbb tanulsággal is ez a feladat szolgált a pároknak. Számunkra a közös rajzolás görcsmentes, örömteli feladat volt. Amikor valamelyikünk le akart rajzolni valamit, a másik lazított a toll fogásán, és engedte a rajz elkészülését. Nem született művészi alkotás a kezünk alatt, de nem is érdekelt bennünket, mert öröm volt együtt dolgozni rajta. Ezért is adtunk magunknak csillagos-mosolygós ötöst, amikor osztályoznunk kellett a művet. Az aratás során sokan utaltak vissza erre az élményre.

Az irányított programok közé természetesen beékelődtek kötetlenebb részek is, hogy fel tudjuk dolgozni a hallottakat, tapasztaltakat. Az ebédet Bartal Orsi fantasztikus csirkehúsos borsólevese tette ünnepivé, az aratás előtt pedig kb. két órára „kizavartak” minket a Gellérthegyre szabad programra. Ehhez kaptunk egy személyiség-tesztlapot is. Megpróbáltuk az összes, a nap folyamán felmerülő kérdést átbeszélni, illetve a tesztelést elkezdtünk foglalkozni, de egy idő után rájöttünk, hogy lehetetlen vállalkozásba

kezdtünk, úgyhogy szépen lassan elindultunk visszafelé az aratásra. Érdekes volt hallani, hogy más párok mit visznek magukkal útravalóul. Mindenki hasznos tapasztalatokat szerzett a nap folyamán, noha többeknél nehézségeket is felszínre hoztak az itt megélték, hallottak. Mi főként a párbeszéd és a közös törekvés fontosságában kaptunk megerősítést, és még világosabbá vált számunkra, hogy hálával tartozunk egymásért. Olyan örök szempontokkal gazdagodtunk, amelyek egy párkapcsolat folyamán mindig átgondolásra érdemesek, amelyeket felelevenítve mindig új értékeket fedezhetünk fel társunkban, kapcsolatunkban.

Nem vártunk villámcsapásszerű választ a rendezvénytől, mégis megerősödöttünk abban, hogy jó helyen vagyunk egymás mellett, és ez egyszerre megnyugtató és felszabadító érzés mindkettőnknek. Reméljük, hogy a többi pár is ennyire értékes állomásként élte meg ezt a napot a kapcsolatában.

Veró és István

A tenger-em

Mennyire gazdag a tenger élővilága: fénylő hátú halak, korallzátonyok, az áramlatban hajlodozó növények. Ott fekszik az igazgyöngy a mélyén. Tömény csoda. De könnyebb fent maradni. Lebukva pattog az ember füle, légszomja lesz egy idő után. A mélységért meg kell dolgozni. És lent vannak roncsok is, nem csak szépség. Úgyhogy sokszor inkább maradok. Lubickolok és süttetem magam. Hagyom a mélységet. A felszínen egyszerűbb.

És tényleg. Hiszen mennyi inger ér minket: színek, szagok, illatok. Villog a számítógép, harsognak a zenék, pörögnek a filmjelenetek. Ha akarom, folyton történik valami. Ha akarok, elmenekülhetek a konfliktusaim elől. Ha akarom, beléphetek egy másik világba, kizárva az igazit, minden gondjával és kérdésével. Néha megszólal a benső, hogy valami hiányzik. Talán el is facsarodik az ember lelke. Ilyenkor szoktunk görcsösen a másik után nyúlni: nekem ide téged, és

téged is. Figyeljen mindenki rám, hallgassatok, vigasztaljatok meg! Hiszen jól szeretném érezni magam. Gyorsan, ide mindent. Túl sokat nem gondolkodom, hagyom, hogy vigyenek a túlélő „öszönök”. Megelégszem az olcsó örömmel. Bár tapasztalom, hogy rövid távra szólnak, mégis sokszor ilyen rövidlátó vagyok.

Milyen jó lenne minél többször igényesnek lenni: lebukni az igazgyöngyért! Akkor is, ha kellemetlen. Akkor is, hogyha olyannal találkozom közben, amire nem lennék kíváncsi. Akkor is, ha nehéz ez a merülés.

A nagybetűs szépséget, az értékeket fel kell dolgozni. Idő kell hozzá, a nélkül elúsznak a felszínen. Át kell gyúrni ahhoz, hogy gazdagítsanak. És ez az, ami fájdalommal jár. Türelem is kell hozzá.

Istenem, adj nyitott szívet, hogy befogadjam ajándékaidat! Adj erőt és kitaratást, hogy el merjek mélyülni, hogy magamba tudjak nézni. Adj igényességet, hogy ne elégedjek meg a kevés-sel, a felszínnel, mikor tudom, hogy mélyebben csodaszép korallzátonyokra bukkanhatnék. Add, hogy tudjak messzire látni, távlatokban gondolkodni. Adj, kérlek, szabadon szerető, a másik felé odaforduló lelket, ami nem a maga javára koldul!

Taníts nyitott tenyérrel szeretni és befogadni, jelen lenni és megélni a kapott helyzeteket, és így ajándékká válni!

Házaspárok útja már

Csehországban is!

„Isten akarata, hogy szentek legyünk valamennyien, mert Ő a szentséget nem tartja valami rendkívüli dolognak –, mint ahogyan mi sem csodálkozunk azon, ha virágot hoz a mag, amit elvetettünk.”

Szent-Gály Kata